

VEZÉRCIKK

Hol van Krisztus? • Kovács Zoltán

A „Krisztus” most éppen a Hit Gyülekezetében van. De volt már a szabadkeresztényeknél, az érdi késői esősöknél és nem egyházi gyülekezetben is. Azt, hogy a „Krisztus” mikor hol tartózkodik, arról lehet tudni, hogy mely gyülekezetek felé indul meg tömeges népvándorlás. Ilyenkor még stabil, hosszabb ideje hívó emberek, sőt vezető testvérek is, minden különösebb indok nélkül, váratlanul átlépési szándékukat jelentik be – most éppen a Hit Gyülekezetébe.

Vajon mi lehet e gyakran ismétlődő, rejtélyes jelenség oka?

Az még érthető, hogy egy olyan gyülekezetből, ahol az igei igazságokat elhallgatják vagy félreteszik, átlép egy olyan gyülekezetbe, ahol tiszta igei tanítást kap, de az már nem, hogy egy „teljes evangéliumi” gyülekezetből ok nélkül átmegy egy másikba, csak azért, mert az új helyen többet kap, mint a régiben. Egy nemrég átlépett testvér szerint ott húsleveset kap az istentiszteleten, míg itt csak rántottleveset. A Hit Gyülekezetében ezt úgy mondják, hogy a pünkösdiéek áldáslopók. Igazuk van, az ilyen átlépő testvérek áldást lopni mennek oda. Nálunk szegényesebb volt a menü az istentiszteleteken, mert ők nem vettek részt annak elkészítésében, most pedig átmennek oda, ahol jobbat kapnak. Közben nem veszik észre, hogy a hiba bennük van: a nagyobb áldásból nálunk is az ő munkájuk hiányzott, de az új helyen is. Így az a furcsa helyzet áll elő, hogy mi csak erősödünk az ilyen – csak kapni tudó – testvérek távozásával, míg a fogadó gyülekezet (meg)gyengül, mivel az ottani szolgáló testvéreknek nagyobb számú éhes száját kell betömniük. Ezzel elérkeztünk a vándorlási ciklus újabb állomásához, amikor egy harmadik gyülekezet emelkedik fel, és oda indul meg a népvándorlás az addigi fogadó gyülekezetből.

A gyülekezetek közötti örökös vándorlás helyett hadd ajánljak egy jobb megoldást, ami megfelel az igazi felszólításnak is: „...nem elhagyván a magunk gyülekezetét, mint az szokásuk némelyeknek ...” (Zsid 10,25), mégpedig azt, hogy a vándorló testvérek maradjanak a saját gyülekezetükben, de végre álljanak be az Úr munkájába, ne csak kapni akarjanak, hanem adni is! Akkor több áldás lesz nálunk, a pünkösdi gyülekezetekben is, és a Hit Gyülekezetét sem fenyegeti majd az elszürkülés veszélye.

MEDITÁCIÓ

„Te tanítasz engem az élet ösvényére” • Bernhardt Gyula

{k1991101}

Valahányszor a Bibliát a kezembe veszem és olvasom Isten igéjét, mindig gyönyörűség tölti el a szívemet, látván Isten azon szándékát, hogy szavát egyszerűen, minden ember számára érthetően közölje.

Fontos számomra, hogy ne csak elhangozzék üzenete, hanem minden rendű és rangú ember fel is fogja, meg is értse és cselekedje akaratát. Ha a Biblia elvont dolgok gyűjteménye lenne,

mint általában a filozófiai művek, akkor a szent Könyv nem hordozná azt az életet árasztó erőt, melynek hatalma százmilliók életét formálta és formálja át. Örömmel állapíthatjuk tehát meg, hogy a Biblia egy nyitott könyv, olyan isteni ajándék, melynek megértése az egyszerű ember számára is lehetséges. Mindezen túl, Isten Szent Lelke is segítségül siet azoknak, akik vágyják és igénylik megértését.

Ez alkalommal előttünk áll egy bibliai vers, pontosabban annak első fele: „Te tanítasz engem az élet ösvényére.” Egy egyszerű kép, ami által az Úr egy úthoz hasonlítja az ember életét, melyen végig kell mennie. Ez a szép hasonlat beépült Istentől távol élő, vagy Őt tagadó emberek szóhasználatába is. Úgy hívják ezt, hogy életút, mely születésünktől halálunkig tart. Ezen belül vannak a különböző útszakaszok, amik ismeretlenségüknél fogva félelmetesnek tűnnek a vándor számára.

Kezdhetnénk a kis gyermeknek közösségbe való kerülésével. Milyen félelem, tiltakozás van némelyikben a bölcsőde, óvoda, iskolák kezdésekor! Később következik a pálya-, majd a párválasztás, munkahelyet újabb munkahely vált fel, lakóhelyet újabb lakóhely, életcél újabb életcél követ, melyek távlatait jócskán elborítja köd és felhő. Micsoda merészség és felelőtlenység az embernek a saját értelmére és erejére támaszkodva elindulni: Számptalan élet hajótörése, tönkremenetele jelzi ennek tragikus igazságát. Ezt felismerve írta Dávid: „Te tanítasz engem az élet ösvényére.”

Dávid fia, Salamon király pedig így ír: „Bizodalmod legyen az Úrban teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.” (Péld 3,5) Azok az emberek, akik ezt a tanácsot elvetik, előbb-utóbb bajba kerülnek. Nézz szét a világban és szűkebb környezetben, látni fogod a sok szerencsétlenségbe jutott embert, akik nagy tervekkel indultak, majd célt tévesztve végül nem tudtak az életükkel mit kezdeni és rossz döntéseik sorozatát további rossz döntésekkel tetőzték. A társadalom peremére kisodródva alkoholistává, a kábítószer rabjává, földönfutóvá és ki tudja mivé lettek.

Milyen nagy ajándék az ember számára, ha boldogan így szólhat az Úrhoz: „Te tanítasz engem az élet ösvényére.” Isten vezetése az élet ösvényén tartja életünket, a saját bölcsességünk, értelmünk előbb-utóbb a halál végzetes útjára taszít. Az ember Isten nélkül eltéved a földi élet szövevényében. Napjainkban bármennyire nagy az emberi tudás és ismeret, mégis azt kell látnunk, hogy talán egyik generációban sem volt annyi célt tévesztett ember és tönkre ment élet, mint a mostaniban.

Szívünk megtelik hálával, hogy Isten újra meg újra felajánlja vezetését számunkra a Szentlélek által. Ezt a vezetést igazán csak a megváltott szív tudja elfogadni és értékelni. Olyan ember, aki kifáradt a maga értelme szerint való útkeresésben. Jézus nagyon jól tudta azt, hogy csak a testi-lelki csődbe jutott emberek tudnak a hívására válaszolni, amikor ezt mondta az Őt hallgatóknak: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelhetettetek.” (Mt 11,28) Együtt kell tehát munkálkodnunk Isten jóakarásával, amely minket a tiszta és helyes úton akar tartani. El kell hinnünk, hogy Isten nagyon jól megtervezte életünket, amit nekünk meg kell élni. Nagy kegyelem, ha ezt elhisszük.

„Az életnek útja felfelé van az értelmes ember számára, hogy eltávozzék a pokoltól, amely aláfelé van.” (Péld 15,24) Istenkísértés az, ha emelkedő ösvény helyett az „aláfelé” vezető utat választjuk, ha napról-napra mindig több oly dolgot engedünk meg magunknak, melyet az Isten szava nem enged meg. Az ilyen keresztény azon veszi észre magát – ha egyáltalán észre veszi –, hogy lelkiállapota süllyed, hogy lábai az „aláfelé” vezető útra kerültek, mely a pokol felé vezet.

Az irgalmas samaritánus példázatában. (Lk 10,25–37) Jézus így mondja: „Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba és rablók kezébe esék...” Figyeljük meg a Biblia tudósításait. Ha az izraeliták bármilyen irányból közeledtek Jeruzsálem felé, az Igében így áll: „Felmenének Jeruzsálembe.”

A Jeruzsálembe vezető út az élethez való jutás útja volt. Ott dicsőíthették Istent és ott

mutathattak be engesztelő áldozatot bűneikért. Jerikó ellenben az átok városa (Józs 6,26), ahová az út „aláfelé” vezetett. Jeruzsálem és Jerikó között 25 km körüli a távolság. A példázatbeli ember már jókora utat megtehetett „aláfelé”, amely alatt semmi problémája nem adódott, míg végül az „aláfelé” haladásnak learatta szomorú következményét. A rossz úton való gondatlan haladásról Pál apostol így ír: „Avagy megveted az Ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít?” (Róm 2,4)

„Van olyan út, amely helyesnek látszik az ember előtt és a vége a halálba menő út.” (Péld 14,12) A Példabeszédek írója, Salamon leírta ugyan, de a későbbiekben elfelejtette ezt az ígét, melytől való elfordulása a vesztét jelentette. Bizony-bizony tévedhet az emberi értelem és ítélőképesség, olvasván a fenti figyelmeztető ígét. Meglátásainkat naponként az Ige mérlegére kell helyeznünk. Ennek fontosságát erősíti meg a következő ige is: „Rendelj magadnak útjelzőket, rakj útmutató oszlopokat, vigyázz az ösvényre, az útra.” (Jer 31,21)

Amikor az Isten ígétét kezünkbe vesszük, mindig egy-egy útjelző oszloppal találkozunk. Amikor megjelenünk a gyülekezetben és hallgatjuk az Isten szavát, vagy távol maradunk, mert más fontosabb a számunkra, vegyük tudomásul, hogy Isten alkalomról-alkalomra az útjelzőket és útmutató oszlopokat ismerteti népével! Ha nem vagyunk jelen, vagy nem figyelünk oda, sohasem fogjuk megtanulni a lelki közlekedés szabályait.

Ismerjük már világosan a „Veszélyt jelző táblákat”? Hogy hol szabad és hol nem szabad megállni? Tudjuk, hogy van „Elsőbbségadás kötelező” jelzés is? Felismerjük a „Befordulni tilos” és a többi, életeket óvó jelzéseket? – hogy csak néhányat említek, de ne felejtjük el, hogy belőlük van számtalan. Biztos vagyok benne, hogy sok a tanulnivalónk, amit halaszthatatlanul meg kell kezdeni, mert felkészületlenségünk miatt összezúzzuk magunkat és másokat is.

Dávid az alapigénkben Istenről beszél, Aki megtaníthatja az embert az élet ösvényére. Az Újszövetség még dicsőbb lehetőséget kínál, hiszen Jézus mondta: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.” (Jn 14,6) Az Élet, Út tanulása, megismerése, rajta való haladás után, egygyé válhatunk Jézussal. Foghatjuk az Ő átszögezett kezét, azt a kezét, melyet érettünk szegeztek át a Golgotán. Csak a Krisztus áldozata hozhatott vissza mindannyiunkat az élet útjára. Hiszen „mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útjára tértünk, de az Úr mindnyájunk vétkét Őreá veté”. (Ézs 53,6)

Mindnyájan eltévedtünk a helyes útról, de volt Aki helyre hozta elrontott életutunkat. A bűn azt jelenti, hogy céltévesztés. Céltévesztésünket, a felfelé vezető útról való letérésünk, eltévelyedésünk vétkét, Isten Jézusban büntette meg. Jézus Krisztus kereszthalála tette lehetővé azt, hogy te meg én, az Ő általa mutatott úton járjunk.

Ezért ontotta ki az Ő véré, ezért halt meg érted és értem a kínok fáján. Ezért köpdösték le a vallatói, ezért lett utálatos az emberek előtt, ezért lett az Ő külseje nem kívánatos és Ő mindenestől megvetett és meggyaláztatott.

Becsüljük hát meg ezt a mérhetetlen áldozatot és soha se felejtjük el, hogy az élet ösvényén való járásunk lehetőségét Valaki az élete feláldozásával szerezte meg.

{k1991102}

Munkácsy Mihály: Poros út

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

Újjászületés megújulás • Nagy Miklós

{k1991103}

%, ...és felöltöztették az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul.” (Kol

3,10)

Közösségünk, az újjászületésről szóló szentírásai tanítást alapvető hittételei közé sorolja. Az ember újjászületésének fogalma más keresztény egyházak, közösségek tanításában is hangsúlyt kap. Látásunk szerint a megtérés és az újjászületés ugyanazon dolognak két oldala. Az egyik az emberi, a másik az isteni oldal. Egyrészt a hitrejutott, Krisztussal találkozott ember bűneit megbánva Krisztus mellett dönt. Megtér. Másrészt a bűnbánó, Krisztussal együttthaladni kész embert Isten új természettel ajándékozza meg. Az Ige és a Szentlélek által újjászüli. (Jak 1,18; Jn 2,8) Nem javítgatás ez, foltozgatás vagy erkölcsi hiányok pótlása, hanem új karakter teremtése krisztusi jegyekkel. (2Kor 5,17; Gal 3,27)

A természeti embernek, vagy ahogyan Pál apostol mondja, a bűn törvényének rabságában élő embernek (Róm 7,23) nem megújulásra, hanem újjászületésre van szüksége.

Az újjászületett embert az Ige „...most született” csecsemőhöz hasonlítja, akinek növekedésre van szüksége. (1Pét 2,2) Ez teszi érthetővé az újjászületett ember hiányosságait. Másrésztől a hívót a cél felé kell, hogy fordítsa, mely cél a „Krisztus teljességével ékeskedő kor” és a növekedés vágyával kell, hogy eltöltse. (Ef 4,13; 4,24; 2Pét 3,17–18)

Az újjászületés egyszeri eseménye ugyan elkerülhetetlenül szükséges, de nem elégséges a Krisztussal való életközösségünk megtartásához. Ijedten és szorongva fedezzük fel, Krisztussal való közösségünk lazulhat, közelségének ismert jelei megfakulhatnak életünkben. Ilyenkor mind nagyobb terhet jelent számunkra a „titkos kamra” csendjének elérése, környezetünk türelemmel való elhordozása. A Hegyi beszéd ellenségeinkkel, rosszakaróinkkal kapcsolatos tanácsai, parancsolatai (Mt 5,44) ellenében is mindinkább igazságérzetünk, „fejlett” jogérzetünk a tanácsadó. Felfedezzük milyen sok idegesítő hiba van mások, munkatársaink, szomszédaink, férjünk, feleségünk, gyermekeink, hittestvéreink, gyülekezetünk életében. Isten kegyelméből azonban észrevesszük, hogy nem csak mások hibái idegesítőek, hanem a miénk is. Ráébredünk arra, hogy bár az Úrtól reánk bízott szolgálatból mind kevesebbet végzünk, nem vagyunk frissebbek, kipihentebbek, egészségesebbek, sőt... Lelkünk sóvárog a már ismert, de bennünk megfakult krisztusi értékek után. Előbb említett igazság- és jogérzetünk nem teremt örömet és megelégedettséget. A problémákat nem szünteti meg.

Megújulásra van szükségünk!

Isten Igéjéből ismerjük a megújulás fogalmát. Isten számolt a krisztusi mellett bennünk lévő romlott emberi természettel. Ezért megteremtette lehetőségét a vele való szorosabb életközösség helyreállításának, a növekedést eredményező megújításnak.

Az Ige tanácsait figyelembe véve nekünk tudatosan kell megújulásra törekednünk.

„Változatok meg értelmek megújulásával.” (Róm 12,2) „Újulatok meg lelketekben és elmétekben.” (Ef 4,23) Istenünk valódi – mennyei – értéket adott nekünk az újjászületéssel: az ő természetét. (2Pét 1,3–4)

Már utaltam rá: a megváltott emberben két természet van jelen. Az isteni és az óemberi természet. Az Ige beszél az óember halálra adásáról, megfeszítéséről. Az óember megfeszítése, annak „megerőtlenedését” jelenti. (Róm 6,6) Vagyis az új természet válik meghatározóvá, uralkodóvá. (Dr. Nagy József ezt így fejezi ki: „Az újjászületés megtöri a bűn hatalmát, és felszabadítja az ember morális és spirituális életét, hogy helyesen működjenek képességei...” [Üdvösség útja])

Ezek a képességek azért működnek helyesen, mert Krisztus szolgálatában állnak, akaratának feltétlen alárendelve. A jelenlévő Szentlélek a maga tulajdonságaival bővíti ezeket a képességeket. Vagyis az új természet Krisztus uralmát is jelenti az emberben.

Az új ember morális ereje, frissessége és növekedése csak az Isten által kijelölt úton és módon biztosított: Krisztusban. (Jn 15,5)

Ha célt tévesztettek leszünk, az új ember meggyengül és a megfeszített, megerőtlenedett

óember megerősödik. Krisztusi jellemvonásaink halványodnak. Megújulásra van szükségünk. Bibliátlan szélsőség lenne azt állítani, hogy megújulást igénylő élethelyzetben nem vagyunk Krisztusban. De a Krisztusban lévő elrejtettségünk mélységéről, megromlott pozícionkról feltétlenül árulkodik gyengeségünk.

A megújulás: Krisztusban lételünk megerősítése

Mit szükséges tennünk?

Lelki szegénységünk felismerése

Az óember nem akarja az új erősödését, ezért mindent megtesz a becsületes önvizsgálat elkerülésére. Ősi ellenségünk, a Sátán hatására igyekszik mindent ettől távoltartani.

Megmaradt erényeink értékét felnagyítva előttünk, eltakarja szükségünket. Másokat még gyengébb embereknek állítva mondja, nincs itt nagy baj. Ösztönös félelmet próbál kelteni bennünk a Krisztussal megjavult élet „terhei” és „igája” iránt.

Ha megújulást akarunk, őszintén Krisztust vágyó „lelki szegényekké” kell lennünk! Lásd! A laodiceai gyülekezet álgazdagsága az ajtón kívülre szorította Jézust. (Jel 3,17–20) Jézus kivárja az „ünnep utolsó nagy napját”, hogy valóságos szellemi éhséggel találkozhasson és áldhasson. (Jn 7,37)

Meg kell bánnunk és vallanunk bűneinket

A meggyengült embernek nemcsak lehangolt életérzése, hanem morális problémái is vannak. Saját erejére támaszkodva ugyanis mindinkább a bűn hatalma alá kerül. Az igei normák nem fontosak többé. Rossz környezete kötelező példa lesz számára: Csak én hagyjam magamat? Csak én ne mondjam meg igazamat, csak az én adóbevallásom, üzleti könyveim tartalmazzanak valós adatokat? Hisz mindenki így teszi, pont én ne? stb. Ilyen állapotban mind kevésbé igyekszünk ár ellen haladni. Sodródunk.

Igeszerűtlen útjaink meglátása, megbánása megerősít Krisztusban, mert Ő kész a megbocsátásra. (1Jn 1,9)

Megújulás konkrét dolgokban

A feljebbvaló bölcselkedés helyett józan bölcsességet ajánl. A szolgáló a maga szolgálatában, a tanító a tanításban újuljon meg. A buzdító a buzdításban, az adakozó az adakozásban erősödjön meg. Az egymás iránti gyöngédség és tiszteletadás előzékeny indulatára, önzetlen jó cselekedetre buzdít. (Róm 12. rész)

Ki-ki maga vizsgálva magát tárja fel hiányosságait, gyenge pontjait, és álljon az Úr elé bűnbánattal, a változás őszinte igényével.

A megújulás célja a krisztusi természet helyreállítása

Megújulási törekvéseink eredménytelenek lesznek, ha azok normája, célja, nem az Ige által felállított mérték.

Figyeljünk tehát a bibliai mértékre!

„...Teremtőjének képmására állandóan megújul...” Az újjászületésben Krisztust öltözi fel az ember. Nem más történik a megújulás során sem. A cél Krisztus! A mérték az ő jelleme, élete. Így elkerülhetjük a Sátán „még mindig különb vagyok mint ők, még mindig többet teszek mint ők...” csapdáját, és nem utolsó sorban valódi változás, növekedés követi megújulási törekvésünket.

Néhány írásmagyarázó (pl. Strong) az újjászületés és megújulás tartalmát egynek véli. Mi különbséget téve a kettő között, látjuk tartalmi kapcsolatukat. A megújult ember életében megerősödnek az újjászületés által kapott krisztusi jegyek. A bűnbocsánat „könnyűvé” és felszabadulttá teszi életünket. Érezzük a szabadság csodálatos érzését.

A megújult ember új erővel, ambícióval áll Istentől kapott munkájába. A Krisztussal való közösség helyreállása, megerősödése örömet hoz életünkbe. Örömünk így teljes lehet. (Jn 15,11)

Eddig nem hangsúlyoztam a Szentlélek átalakító, megújító munkáját. A Szentlélek készlet megújulásra. A Lélek világítja meg céltévesztésünket. Ő munkálja a megújuláshoz szükséges bűnbánatot, teszi fontossá az igei normákat. Majd a Lélek teszi naggyá a megújult ember örömét, a Krisztus Lelkével töltve be azt.

Célunk természetesen nem a megújulás. Célunk a „Krisztus teljességével ékeskedő kor”. A megújulás lehetőség. Mint lehetőség, Isten kegyelme. Élünk vele!

SZOLGÁLÓ ÉLET

Életünk, szolgálatunk célja • *Pánczél János*

{k1991104}

Az oroszországi Turkesztán magas hegyei között két XIII–XIV. századból fennmaradt temetőt találtak. A szír és a török nyelvű sírfeliratok világosan utalnak az akkori keresztények szellemi adományaira, műveltségére, az egyházban végzett buzgó szolgálatára. A többi között az egyik sírfelirat tömör fogalmazásban így hangzott: „Ez itt Pasak sírja. Az életcélja Jézus, a Szabadító.”

A célt, a megbízást, a feladatokat a Szentírásban maga Jézus adja elénk. A konkrét személyes és gyülekezeti lebontásra való vezetést Isten a Szentlélek által adja meg engedelmes gyermekeinek. Yonggi Cho pásztor például szolgálata egyik fő területének látta sokak Jézushoz vezetését, a gyülekezet építését. Ebben a munkában a gyülekezet aktív segítőtje lett, hiszen a gyülekezeti tagságnak szinte velejárója, hogy a hívők félénként egy-egy családot az Úrhoz vezessenek.

Ez igei szellemű elvárás teljesítésének egyik döntő feltétele a nagyon buzgó, Szentlélekkel teljes imaélet mind az egyéni, mind a közösségekben. Úgy látják, mindig világosan kitűzött célnak kell előttük lennie, valahányszor azt kívánják, hogy Isten teljesítse kéréseiket. Ebbe beletartozik a konkrétság; legtöbbször le is írják, amit maguk előtt világosan látnak és kérnek. A hitüket nevelő, már meghallgatott imák alapján nagyobbak, bátrabbak kéréseik is. A lelkipásztor azért így imádkozott: „Ha Isten ezer új gyülekezeti tagot tud adni évente, miért ne kérhetnénk tőle ezer új gyülekezeti tagot havonta?” „Atyám, adj nekünk, kérünk, ezer új tagot minden hónapban.” És a hittel való kérés, a kitűzött cél folyamatosan valóság lett. A Péld 10,24-ben azt olvassuk, „amit kívánnak az igazak, meglesz”. A Zsolt 37,4-ben pedig: „Gyönyörködj az Úrban, és megadja neked szíved kéréseit.”

Azt írja a lelkipásztor: „Kell, hogy legyen élő vágy a szívedben a kitűzött cél elérésére, és azt a kitűzött célt megvalósulva kell magad előtt látnod. Isten nem kedveli a langymeletet, Ő a tűzforró híve. Ha a szívedben vörösen izzó, égő vágy van, akkor eredményes lesz imádságod.” Jó az Úr előtt tiszta szívvel hosszú időt eltöltenünk, míg bizonyosságot ad. Jó az Ő nevét egész szívünkben dicsőíteni.

Az imádkozás sohasem lehet formális, hanem a cél: Isten jelenlétébe kerülni. Ha igazán Lélekben és igazságban imádkozunk, a mennyei élet tükröződik vissza imaéletünkben. Mindig nagy átéléssel olvasom az igét: „Leesik a huszonnégy Vén az előtt, aki a királyi székben ül, és imádja azt, aki örökkön örökké él, és az ő koronáit a királyi szék elé teszi, mondván: Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget, tisztességet és erőt...” (Jel 4,10–11) A Bárány és Isten dicsőségét alig lehet kifejező emberi szavakkal visszaadni, ahogyan azt János apostol látta és hallotta. (Jel 5,12) „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást.” A dicsőítés és az imádat önmagában is cél. „Dicsőítsétek az Urat...” – olvassuk többek között a Róm 15,11-ben. Jézus is így adott példát, visszatekintve megtett életútjára: „Én dicsőítettelek Téged a földön...” (Jn 17,4)

Meg vagyok győződve róla, hogy nagy célok nélkül nincs igazi küzdelem. Sok áldás következményeivel járó evangélizációk előtt és alatt buzgó, élő gyülekezetek gyakran több hetes könyörgéssel és böjtöléssel készültek Isten dicsőségére való nagy célok érdekében, hogy sok elveszett ember találkozzék Jézussal, szabadulást, gyógyulást találva. A világosan látott cél mellett nagyon fontos mindig a hit, az állhatatosság és a megélt szeretet is.

A lélekmentés érdekében a célok lehetnek gyakran közvetettek is. Gondoljunk csak olyan helyzetekre például, amikor sok a szomjas szív, emberek megtérnek és újjászületnek, de nincs vagy kevés a Biblia. Luis Palau személyes tapasztalatokat szerzett Moszkvában, ahol egy evangélizációs kampány kapcsán tartózkodott. Szemeivel látta, hogy az amerikai kiadó által ingyen osztogatott Újszövetségre várva állandóan jó száz méter hosszú sor állt. Ez alkalommal tízezer darabot osztottak szét. Ugyanakkor a stand mellett Amerika legismertebb ateista írója szintén ingyen osztogatta könyvét, ez iránt azonban alig volt érdeklődés.

Az Isten szolgálatában régen benne álló hívők tudjuk, hogy kb. 30 évvel ezelőtt hívő lelkipásztorok, munkások, gyülekezeti tagok azért imádkoztak, hogy küldjön az Úr munkásokat az ő franciaországi aratásába, ahol a reformáció idején – bár ez már ellenreformáció volt – üldözték, gyakran meg is ölték a hívőket, házaikat felgyújtották, s később sem igen volt tere az élő evangéliumnak.

Meg is indultak a lelkimunkások Amerikából, Angliából, Németországból, Hollandiából, de a franciák közül is elhívott az Úr igaz szolgákat. S ma már sokfelé égnek a missziói tüzek Franciaországban is, és a lélekmentő munka itt is nagyon sokrétű. Az egyik részterület az Éjféli Misszió munkája. Munkatársai a szemetes kukákból szedték ki a csecsemőket, hogy az árvaházakba vigyék őket. – Párizsban nem régen 25.000 (itt főleg katolikus) hívő vett részt egy konferencián. Közülük az egyik így ír: „Az egész nemzetet képviselő dicsőítésben ismét új módon találkoztam Urunk kimondhatatlan szeretetével.”

A világ bármely részén élő, bármely nyelvet beszélő kereszténynek, a Szentírás szerint ugyanaz az alapvető célja van: dicsőíteni az Úr nevét úgy, hogy engedelmességben gyümölcsöt terelve munkálkodunk az ő aratásában. Gondoljuk el, hogy a dél-olaszországi Szicíliában is, ahol a maffia bűnszövetség a legerősebb, erőteljesen terjed az Isten országa. Hadd említsem meg Michael Danne piaci árúst, aki Palermóban kezdett el buzgón imádkozni ébredésért, munkásokért. Nemsokára hozzácsatlakozott egy keresztény orvos, majd mind több megtérő is, s létrejött egy fokozatosan növekedő gyülekezet, amely időközben már több mint ezer tagot számlál. Danne szerint a szellemi megújulás titka: „Higgy Isten ígéjében és a csodákban.”

Jézus példáját követve az apostolok, az első tanítványok és gyülekezetek az első szeretet tüzeiben, a Szentlélek erejében rendkívül aktívak voltak, s buzgón, fáradhatatlanul munkálkodtak Isten országa terjedéséért. Milyen világos és egyértelmű Pál apostol célja, életeleme: „Nékem az élet Krisztus, a meghalás nyereség” (Fil 1,21). S nekünk, mai tanítványoknak sincs mire várunk. Vagy mi mentünk meg elveszetteket, vagyis az Úr ment meg rajtunk, hűséges és engedelmes eszközein keresztül embereket, vagy gyümölcstelenül mi magunk válunk elveszettekké.

Lehetetlen úgy élnünk, hogy ne lássuk az életnek célját és értelmét. Ahol ez hiányzik, ott ehelyett ott van a depresszió, az öngyilkosság és más kísértések és bűnök. A szabaduláshoz egyetlen kiút: Jézus Krisztus.

Isten ígéje ezt mondja: „Elérvén hitetek célját, a léleknek idvességét.” (1Pét 1,9)

Életcélnek, sőt szolgálati céloknak lenniük kell előttünk. Élő, a misszió mozgásában levő, imádkozó, jól szervezett gyülekezetben mindenki talál, néha talán a legkisebbnek látszó, de értékes szolgálatot. S azt végezzük teljes hűséggel – az Úrnak.

Boldog az az ember, és a legnagyobb célt éri el, aki a próbákban is végig, győzve kitart, s akiről az Úr elmondhatja, hogy „...minden akaratomat véghezviszi...” (ApCs 13,22)

Ámen • P. Charles után Windisch Károly

Vannak, akik elővesznek egy nagy fehér papírlapot és egészen lent a lap alján, ezt az egy szót írják: Ámen. Azután átadják magukat Istennek.

És a Gondviselő elkezd írni az Ámen fölé egy emberi élet hosszú, fájdalmas történetét. Sorra jönnek a csapások, gyászesetek, a maguk komor dátumával, de az Ámen már előre elfogadtatta azokat, elvéve keserű mérgüket. Tiszta, nagy örömöket is ír Isten a lapra, mindegyiket a maga idejére, mint valami úti feljegyzést. Persze ezektől sem fordul el a lélek, és nem is feledi el őket, de nem is tapad hozzájuk, hanem Istennek örvend, neki hálás, mert a tanulékony lélek már előre ki tudja mondani a szót: Ámen.

Ámen – előre is – minden Isteni rendelkezésre! Ámen – az előre nem látható sikertelenségre, a hosszadalmas kellemetlenségre, a betegségekre, a mindennapi élet gyötrő küszködésére. Ámen – a lekésett vonat után, vagy a túl későn érkező elé. Ámen – az esőnek, a napfénynek, az álmatlanságnak, a fáradságnak, a rekkenő hőségnek, a csikorgó hidegnek. Ámen – a komor társakra, kikben oly sok fogyatékossgot, esetlenséget észlelünk. Ámen – éspedig az egyetlen lehetséges módon: nemeslelkűen és határozottan.

Ez a kis Ámen elsöpör sok vétkes meggondolatlanságot. Meggátolja, hogy bizonytalan örvényekbe ugorjunk és elpusztuljunk oktalan, hiú ábrándjainkat követve.

VILÁGABLAK

„A mozgalmat, a gyülekezetet meg kell védeni” – beszélgetés Ladó József testvérrel • Kovács Zoltán–Telegdi József

{k1991105}

%Ladó József testvér 1911-ben született Temesváron. 1929-ben tért meg Magyarországon. Ezután visszament Romániába és ott hirdette az evangéliumot. E tevékenységéért börtönbüntetésre ítélték, ahonnan csak közel hat hónap elteltével szabadult. Később ismét Magyarországra költözött, 1947-től 1956-ig Közösségünk elnöke volt. Munkásságához tartozott hitelveink egységesítése és leírása. 1956-tól Svédországban él. Itt először a menekülttáborokban végzett munkát, majd bekapcsolódott a svéd pünkösdi mozgalomba. A nyáron hazalátogatott Magyarországra, s ekkor készült vele ez a beszélgetés a kadarkúti országos konferencián.

– Nyugodtan otthon pihenhetnél, nem lenne muszáj utaznod, és mégis eljössz Magyarországra, a konferenciára. Mi ennek az oka?

– A testvériség iránt érzett szeretetem hoz ide. Igaz, hogy van itt egy leányom és vannak unokáim is, ez is része utamnak, de az érdekel engem legjobban, hogy hova fejlődnek a gyülekezetek és hogy alakul a lelki munka – ezért jövök.

– Széles kitekintésed van a skandináviai amerikai missziómunkára. Összehasonlítva a magyar misszióval, hogy látod ennek helyzetét, jelenét és jövőjét?

– Elnökségem tíz éve alatt sokat tanítottam, mert másnak nem volt tanítási ajándéka. Buzdító prédikáció rengeteg elhangzott, de alapos tanítást csak egyedül én végeztem. Ezek a tanítások hoztak egységet a magyar pünkösdi mozgalomban. Amikor Georg Sten testvérrel megkezdtük a munkát, akkor különböző amerikai tanítások miatt ötfelé szakadt a mozgalom. Ezek között voltak jó, de helytelen tanítások is.

A jelen helyzetről annyit mondhatok, hogy bár már negyedszer vagyok itt, a rövid itt tartózkodási idők nem adnak alkalmat arra, hogy a vezető testvérekkel lényegesen átbeszéljük a helyzetet. Fontos volna, hogy a prédikátorok tudjanak védekezni a terjedő téves tanítások

ellen. A mozgalmat, a gyülekezeteket meg kell védeni. Nyugatról sokan jönnek nagy lelkesedéssel, akik először megszerettetik magukat, és csak jót mondanak. Némelyek ugyan baklövést csinálnak azzal, hogy mindjárt a különbözőségeket hangsúlyozzák és beavatkoznak a gyülekezeti belső ügyekbe stb. Csak Angliában legalább negyven különböző irányzatú pünkösdi gyülekezet van. A különböző tanítások keresztezik egymást, és ezért nem egységes a pünkösdi mozgalom.

– *Milyen változáson ment át a meglátásod szerint a hazai mozgalom? Volt-e fejlődés, vagy visszaesés?*

– Hát, elgondolhatod, hogy akkor volt kb. 7–8 ezer a létszám, és most?

– *Kb. 4–5 ezer.*

– Na, akkor nem kell, hogy én mondjam, hogy mi az eredmény. *(Csak a tisztánlátás kedvéért megjegyzem, hogy a Ladó testvér által mondott 7–8 ezres létszám 1956-ban túlzásnak tűnik, de így is szégyenkezéssel kell megállnunk az Úr előtt amiatt, hogy az eltelt közel 35 évben Közösségünk taglétszáma nem gyarapodott. – T. J.)*

– *És a tanítás területén mi a látásod?*

– A tanításokra nézve nem tudok konkrét választ adni, mert nem volt időm és kapcsolatom annak felmérésére, hogy melyik gyülekezetben mit hogyan fognak fel. Ott burjánozhat alulról is olyan nézet vagy tanítás, ami eltér a Bibliától, mert a testvérek mindenféle könyvet olvasnak, amik nem egészen jók.

– *És amit itt tapasztalsz a konferencia alkalmával, vagy az igeszolgálatokban?*

– Például nagyon jó volt Robert Mackish testvér beszéde, és különösen örülök annak, hogy hangsúlyozta a sikerteológiától való őrizkedést. Ezek a ferde tanítások nálunk Svédországban is terjednek, mert a prédikátorok nem mindenütt vannak tisztában ennek a tanításnak veszélyével mindenütt, és egyes helyeken szakadásokat idéznek elő. Őszintén megmondom itt is, hogy én félek attól, hogy a különböző tanítási irányzatok tönkre fogják tenni és részekre szakítják a gyülekezeteket. Most jön például a Hagin-féle mozgalom. Erre is vigyázni kell! Azt tanítják, ha valakinek Istennel nincs jó viszonya, akkor lesz beteg. A személyes büntől teszük függővé az egészségi állapotot. Ez helytelen. Azt sem lehet mondani, hogy ha valakinek jó viszonya van Istennel, akkor nem lehet beteg. Ez Bibliátlan. Ott van Elizeus, aki történetesen kétszeres erővel rendelkezett az Illés lelkével, mégis halálos betegségben halt meg. És az isteni erő ott volt, mert amikor mellétemettek egy másik halottat, az feltámadt, de ő nem támadt fel. Ebből látjuk, hogy a betegség a mulandóság velejárója, amit Isten elrendelt, és azt mi nem tudjuk feloldani. A lelki ajándékok nem oldják fel a halandóság törvényét, csak enyhíthetik. Például ha történik is itt-ott, hogy egy halott feltámad az imára, az utóbb mégis csak meg fog halni.

– *Igen, Lázár is csak meghalt.*

– Ugy van, tehát a halandóság törvényét sem a lelki ajándékok, sem emberi erőlködés nem tudja feloldani. És az is helytelen, amikor beképzelik maguknak, hogy bárki gyógyíthat. Van kilenc lelki ajándék, miért nem az elsőt, másodikat, harmadikat választják, miért azokat csak, amiknek kifelé olyan nagy látszatja van. A pünkösdi mozgalom elkövette azt a hibát, hogy amikor valaki szentlélekkeresztséget kapott, csak arra az egy lelki ajándékra – a nyelvekenschólásra – fektették a hangsúlyt, annak ellenére, hogy kilenc lelki ajándék van. Ha minden ajándék munkálkodna a gyülekezetekben, azt hiszem, sokkal többen térnének meg és sokkal többen ismernék meg a mindenható Istent.

– *Jártál több gyülekezetben. Mit tapasztaltál?*

– A vágy megvan. Pont az a felelősség, hogy mivel töltjük meg ezeknek a kedves lelkeknek a szívét: a saját elgondolásunkkal, vagy pedig Isten Igéjével. Nem azt akarják ők hallani, hogy én mit hiszek, mit mondok, mi a véleményem, hanem azt, hogy mit mond Isten. Ezt kell adni, mert ez váltja meg őket. Azt mondja az Úr, ha az én beszédem és az én szeretetem bennetek marad, akkor kérhettek bármit az én nevemben.

Az összejöveteleken is az Igének kellene többnek lennie. Az jó, hogy előtte énekelnek, hogy a lelkületük összehangolódjék, és utána is, hogy a hálájuk kifejezésre jusson, de az Ige legyen az, ami bennük elvégzi a munkát.

– *A gyülekezeti összejöveteleken való tapsról mi a véleményed? Elvetendő teljes egészében?*

– Nem, ez egy manifesztáció, amit mi emberek csinálunk. De ha ebből rendszert csinálunk, jól értsük meg, akkor lehet, hogy Istennek nem fog tetszeni. Mert a színházakban is ezt csinálják, a sportpályákon is. Nekünk nem kell mindenben ahhoz igazodnunk, hogy mi az általános hangulat.

– *Én kérdeztem a fiatalokat, és többen is azt mondják, hogy jól esik kifejezi az Úr iránti szeretetüket és örömeiket tapssal is.*

– Ha így fogják fel, rendben van, akkor csinálják. Hamarosan eljön az az idő, amikor már megjelenik Jézus, s akkor ugrálunk, ahogy meg van írva, de akkor már a szabadulás megtörtént. Nem a tapssal provokáljuk a szabadulást, hanem ha már az megtörtént, akkor örömeinkben csináljuk. Tehát a hála és az öröm következmény és így jó, de ha előre pumpáljuk a hangulatot és a hangulat által akarunk valamit elérni, akkor az rossz, az emberi. Az emberi lelkesedést nem szabad összetéveszteni a Szentlélek munkájával. A Szentlélek mindig az értelemhez szól, mert a mi szellemi részünk nem az érzékekben van, hanem az értelemben. Azt mondja az Írás, hogy az érzéki ember nem foghatja fel az Isten Szentlelkének munkáját. Amikor csak buzgólkodás és csak hangulat van, az olyan, mint a tenger hulláma, egyszer fel, egyszer le, mert meggyőződés nincs. Ha gyökér nincs, a növény elszárad. Arra kell igyekezni, hogy meggyőződést adjunk az embereknek. Értelemhez szólva, világosan meg kell győzni őket.

– *És akkor mi lesz a szívvel?*

– A szív az megszentelődik, mert ha a lelkem át van hatva Isten Lelkétől, akkor a megszentelődés megy tovább, le az érzelmre és még a testi ösztönökre is. De az első dolog az, hogy a Szentlélek az én lelki világomat szülje újjá, mert azt mondja az Ige, hogy változatok el az értelmek megújulása által. Nem azt mondja, hogy a szívetek megújulása által. Az Isten ismerete nem tesz felfuvalkodottá. Szeretném, ha még az újonnan megtérők is tanítványokká válnának, mert az Úr Jézus tanítványokat választott és nem rajongókat. A rajongás az érzülettől és a hangulattól függ. Ne hangulatra építsük hitünket, hanem az Isten ígéreteire.

– *A jövőre nézve mit tanácsolnál a közösség számára?*

– Mélyebb bibliaismeretet. Aki hisz énbenem, amint az Írás mondja, annak belsejéből ömledez az életnek vize, és ezt a Szentlélekről mondotta Jézus. Ha tehát azt akarjuk, hogy valóban Isten Lelkének a hatása alatt álljunk, akkor higgyünk úgy, ahogy az Írás mondja, ne úgy, ahogy valamilyen amerikai hangulatprédikátor mondja. Törekedjünk a Bibliában előforduló isteni kijelentések összhangjára. Az ígéretek követelik meg a hitet, és azok szülik meg a reményt is. Amit Jézus megígért, oda kell építeni hitünket, tehát az Igére. Így lesz jövője a Közösségnek.

ANGLIAI LEVÉL avagy a magyar pünkösdi mozgalom jövője • Süveges Imre

%Közösségünkben egyre több fiatal – élve a megnyílt lehetőségekkel – hosszabb-rövidebb időre nyugatra megy bibliaiskolába, gyülekezetbe vagy családokhoz ismeret- és tapasztalatszerzésre. Közülük kértem meg néhányat, hogy az Élő Víz olvasóival osszák meg kint szerzett élményeiket, meglátásaikat. Az első levelet – írója kérésére – mondanivalóját nem érintő kisebb változtatásokkal, teljes terjedelmében közöljük. – (a szerkesztő)

Miután elvégeztem Magyarországon bibliaiskolai tanulmányaimat, kerültem ki Angliába, Mattersey Hall-ba egy nemzetközi pünkösdi bibliaiskolába, hogy ennek elvégzése után

elkezdhessem szolgálatomat. Mit kell tudni erről az iskoláról? Afrikától Amerikáig kb. 130–150 diák végzi tanulmányait a kitűnő körülményeket nyújtó kollégiumban, amely mindegyik diák számára külön szobát biztosít. Elsősorban a Szentlélek-keresztséget valló közösségek küldik diákjaikat ide, de teljesen felekezetközi jellege van, és szinte minden evangéliumi felekezetből van hallgató. A tanuláson túl, a mindennapi istentiszteletek, imacsoportok és egyéb szolgálati lehetőségek segítik a diákokat elmélyülni a hitben és felkészülni a szolgálatra. Tanulmányaikat sikeresen elvégzőknek államilag elismert diplomát is ad. Háromféle képzést biztosítanak: pásztori, ifjúsági pásztori, misszionáriusi.

Ezek a képzési formákon belül többféle szint érhető el. Én magam Krizsán Sándorral együtt képviseljük a magyar pünkösdiakat. Sanyi a 2. évfolyamot végzi most, én pedig a befejező, 3. évfolyamot. Az utolsó évben teljesen gyakorlati jellegű tantárgyakat tanultunk. Itt már érződik, hogy az elméleti alapvetésen túl a gyakorlati munkára készítik fel a végzős hallgatókat. Többféle szolgálati lehetőség segíti elmélyíteni a tanultakat. Úgy érzem, számomra rendkívül hasznosak és szükségesek ezek a tanulmányok, jól tudom majd használni otthon a gyakorlati életben.

Különösen sokat jelentett az eddig kint töltött időben, hogy az Úrral való személyes kapcsolatom elmélyült. A tanuláson és az egyéb programokon túl igyekeztem naponta az Úr jelenlétében hosszabb időt eltölteni, és úgy érzem ez változtatta meg alapvetően a látásomat, és új erőt adott az a lehetőség, hogy naponta be tudtam telni a Szentlélekkel és az ő erejével. Kapcsolatban voltam – és akarok is maradni az Úrral, és a Szentlélek olyan területekre vezetett el, amelyet soha nem tudtam volna megjárni vele való személyes kapcsolat nélkül. Még péceli szolgálatom idején indított az Úr, hogy folyamatosan imádkozzam a magyar keresztényekért és a pünkösdi közösségért. Mivel a központi székházban lévő szolgálati lakásban laktam előtte és volt betekintésem a közösség életébe. Ez az imakérés egyre jobban előtérbe került az imaéletben Angliában is. Ott elégedetlenkedtem az Úr előtt: „csak ennyi a Te munkád, csak ennyi a Te hatalmad, amit eddig tettél a közösségünkben? Nem hiszem... Te sokkal többet tudsz és akarsz cselekedni. Uram én többet akarok, gyógyulásokat, ajándékok működését, megtéréseket, élő gyülekezeteket...”

Ezt így tettem estéről estére kb. két hónapon keresztül, amíg egy alkalommal az Úr jelenlétében időzve, a Szentlélek egy valóságos víziót, látás adott nekem. (Ám 3,7)

Így kezdődött: Láttam Magyarországot szemeim előtt és megnyílni az eget országunk felett, és tűznyelveket láttam leszállni az égből. Egy nagyobb lángnyelv Budapestre jött és néhány kisebb pedig vidéki helyekre. Egy pillanat múlva az egész ország egy nagy lángnyelvvé fonódott össze és egy kicsit túl is terjedt határainkon. Ekkor két számadatot mondott az Úr: Rövid időn belül 50.000 lesz a pünkösdiak száma, most kb. 5000 főt tesz ki. A másik adat: 10.000 fős gyülekezetet láttam Budapesten és ez csak egy gyülekezet volt. Láttam, hogy ez egy teljesen új, tradíció mentes gyülekezet lesz, felszabadulva az Isten dicsőítésére és a Szentlélek erejével és hatalmával megtelt keresztényekből állt. Az Úr azt mondta: „Nevezd Omegának, mert az én eljövetelem közel van.” (Ézs 62,2) Láttam ebben a gyülekezetben tolószékeket és egyéb segédeszközöket betegek részére, de ezek üresek voltak. Láttam, hogy eredményes volt a sátánista erők ellen is. Imádkozó tömegek voltak ott és a Lélek munkálkodott ott hatalmas módon. Láttam megtérők seregét, és egy új generációt, amelyek eljöttek, beteltek Szentlélekkel és elvitték az evangéliumot a magyar népnek. Láttam, hogy a televízióban országszerte ismert politikai vezetők közül néhányan – volt kommunista vezetők közül is – megtértek ezekben a gyülekezetekben és Jézus csodálatosan átalakító munkájáról beszéltek. Láttam bizonyosságot tenni néhány embert, akik arról ismertek az országban, hogy gazdagok és vagyonnal rendelkeznek, Jézus újjászülte életüket és anyagilag támogatták az Ő munkáját. Láttam, hogy néhány fiatal által kedvelt és közismert zenei együttes, miután Jézust elfogadták személyes Megváltójuknak, Jézus-dalokat énekelve elvitték az örömhírt a fiataloknak. Világosan láttam ezután a saját feladatomat ebben a munkában. Az Úr tanítást

adott, mi az útja, hogy felhasználhasson ebben a munkában, különösen a bűneimre és a büszkeségemre hívta fel a figyelmemet a Szentlélek, azzal a szándékkal, hogy megtisztítson és megszenteljen. A vízió azzal fejeződött be, hogy megértettem mindezek a dolgok gyorsan jönnek, gyorsan fognak lezajlani. Lk 21,28 verssel fejeződött be ez a folyamat.

Csodálatos közösség volt ez az Úrral, örültem, táncoltam az Ő jelenlétében. Néhány nap múlva az Úr ismét szólt hozzám: „Menj és mondd el az istentiszteleteken az egész iskolának, hogy én mit készítek Magyarországon.” Ezután minden örömöm és békességem elszállt. Helyette félelem, elégedetlenség és hitetlenség jött a szívembe. „Dehogyan mondom el, hiszen az egész világ megtudja és a konkrét prófécia könnyen ellenőrizhető, én nem menthetem ki magam”! Ilyen és hasonló gondolatok voltak bennem. Nagy belső harcom volt, az Úr látta ezt és azt mondta: „Dániel.” És egyből kikerestem ezt a könyvet a Bibliából, s a 10. rész 11–14 verseket kezdtem olvasni, amely konkrét válasz volt. „Jöttem pedig, hogy tudtadra adjam ami a te népedre az utolsó időben bekövetkezik: mert a látomás azokra az időkre szól.” Az Úr megerősített és tudtam, engedelmeskednem kell, de még így is harcolni kellett a hitetlenség ellen. Naponta sokszor elővettem a Bibliát olvasva a fent említett részt és ellene mentem a hitetlenségnek. És az nap este, ahogy kihirdettem az iskolában, bennem volt még az a kérdés: „Biztosan Tőled van ez a dolog Uram?” Akkor kinyitottam a kezemben lévő Bibliát és Jóel 2,21-et olvastam.

„Biztosan, biztosan nagy dolgokat cselekszik az Úr ...” Azóta az Úr teljesen megerősített az Ő akaratában és kihirdettem az iskolai szünetben Pécelen, ifjúsági napokon, Mezőberényben és Inárcson is. Most visszatekintve elmondhatom, hogy ilyen nehéz harcom soha sem volt, éjjel-nappal ez volt az eszemben, az órákon nem tudtam figyelni ez időszakban, de ilyen csodálatos közösségem sem volt még Istennel a Szentlélek által. Hadd fejezzem be néhány biztató szóval, Isten betölti az Ő ígéreteit rövid időn belül, de legyünk felkészülve ez az utolsó ébredés stílusában eltérő lesz az eddigiektől, méreteiben is, de az eddig megszokott istentiszteleti rendünktől is eltérő lesz.

Az Úr új, nagy dolgokat készít, legyen ez közös imaterhünk ebben az esztendőben és a továbbiakban is. Azt világosan láttam, hogy sokkal jobban át kell adnunk életünket és sokkal nagyobb hangsúlyt kell helyeznünk a személyes, élő imaéletünkre. Olvastam dr. P. Yonggi Cho könyvét, amelynek címe – Ima: kulcs az ébredésre. Azt kívánom magamnak és minden kereszténynek, találjuk meg újra ezt a kulcsot és tudjuk használni az 1991-es esztendőben. {k1991106}

Ímé, messze elmennék „...a Szentlélek olyan területekre vezetett el, amelyet soha nem tudtam volna megjárni a vele való személyes kapcsolat nélkül.”

Finnországi misszió (Pillanatkép) • Fábrián Attila

(Ez év januárjában néhány napot Finnországban töltött Fábrián Attila testvér, a pünkösdi misszió vendégeként. Az ott szerzett tapasztalataiba adunk bepillantást.)

Szép látványt nyújtanak az erdős, tavas, vastag hóval fedett finn tájak. Kellemes a tiszta, hideg levegője.

Lélekszámát tekintve kevesebb ember él abban az országban, mint Magyarországon, jóllehet nagyobb területen. (Finnország lakóinak száma kb. 5 millió, területe több mint 300.000 m².)

Isten kegyelméből részt vehettem a Finn Pünkösdi Közösség 3 napos Országos

Konferenciáján egy Helsinkitől jóval északabbra fekvő városban, ahol körülbelül nyolcszázan voltunk együtt lelkipásztorok és gyülekezeti küldöttek. A Közösség 50 ezer tagot számlál, csaknem 500 fős lelkipásztor „gárda” vezetésével. Testvéreink közel 300 misszionáriust tartanak el, kiküldve őket a világ különböző részeire. 26 országban dolgoznak finn misszionáriusok, többek között Közel-Keleten és a mohamedán területeken is. A konferencián értük is tartottak imádságokat. Különös élményt jelentett, ahogyan a testvérek reagáltak a

Perzsa-öböl háború híreire. A háború kitörése után megerősödött az a felismerés, hogy a történelem Ura a mindenható Isten. A mi feladatunk a békeesség követeként munkálkodni és az örömhírt vinni minden népnek. Egységes döntés született arra nézve, hogy semmit sem változtatnak a misszionáriusi stratégián: amíg a misszionáriusokat ki nem utasítják egy országból, addig ott maradnak és nem hívják vissza őket, számolva a halálos veszedelemmel is. És Isten áldásával végzik szolgálataikat.

Meleg érzés hatott át, amint a helsinki Saalen gyülekezet imaházában a magyar zászlót megpillantottam. Igazán bensőséges testvéri közösségben volt részem a gyülekezetben, amelynek jelenleg 4500 tagja van. Az évek folyamán több kisebb gyülekezet is alakult az ő missziójuk nyomán ott Helsinkiben és környékén is. Folyamatosan végzik a missziót. Havonta általában egy-két alkalommal van alámerítés, és ez a folyamat már közel 10 éve tart. Állandóan szaporodik az üdvözülendők száma közöttük. Hiszem, hogy Isten változatlan és szereti nemcsak a finneket, hanem ugyanúgy a magyarokat is!

Beszélgettem misszionáriusokkal, akik most jöttek haza a munkamezőről. Érdeklődtem tőlük azokról az afrikai ébredésekről, melyeknek hírei különösen a Reinhard Bonnke kazettáin keresztül jutottak el hozzánk, és amelyek úgy megráztak bennünket, látva, hogy milyen erővel és hatalommal hirdették ott az evangéliumot.

Megkérdeztem, mi történik Afrikában? Ők jól tudják, hiszen ott munkálkodtak. A következőket mondták el. Szükségesek és nagyon jók ezek az evangelizációs alkalmak. Különösképpen arra jók, hogy az egész nemzet figyelmét felhívják az evangéliumra. De az ébredés igazán nem az evangelizációs alkalmakon történik, hanem az egyszerű hívők, a mindennapi „fekete keresztények” által, akik ott élnek. Az ő megváltozott életük viszi tovább az örömmüzenetet. Minden egyes megtért afrikai egyben evangélista is, és ez az ébredés kulcsa. Azokban az országokban terjed igazán a Jézusról szóló hír, amelyekben nemcsak egy-egy alkalmat szerveznek, hanem vannak élő hitű keresztények, akik képviselik a krisztusi életmódot. Ők, akik nemcsak egy-egy nagy összejövetelen tudnak lelkesedni, örülni és afrikai módon felhangolódni – bár ebben önmagában véve semmi rossz nincs, csak éppen nem elég – , hanem ezután a mindennapi élet posztján, a faluban, a törzsben tudnak tanúskodni arról, hogy mások, mint azelőtt voltak. Ez jelenti az ébredés igazi kulcsát.

És erre mindannyian elhivatottak vagyunk!

{k1991107}

Finn táj „Szép látványt nyújtanak az erdős, vastag hóval fedett finn tájak.”

„Az újat már nem lehet föltartóztatni” Volkhard Spitzer a gyülekezet növekedéséről • Az interjút Telegdi József készítette, Péter Károly tolmácsolásával.

%1990 novemberében a sülysápi gyülekezet a CCM és CCI németországi keresztény egyesületekkel együtt szemináriumi és evangelizációs alkalmakat tartott, melyen Volkhard Spitzer testvér szolgált Berlinből. Ebből az alkalomból beszélgettem vele néhány kérdésről. – Mi volt az indítéka annak, hogy éppen Magyarországra jöttél, hiszen sok egyéb munkaterületed van?

– Számomra is szokatlan, hogy Magyarországon vagyok. Évekkel ezelőtt egy nagy gyülekezet pásztorja voltam (Nyugat-) Berlinben. Mindig nyugati irányba orientálódtam. A berlini fal árnyékában éltem, ennek ellenére semmiféle belső indíttatást nem éreztem arra, hogy kelet felé is elmenjek. 1986-ban egy ima és böjt időszakon mentem keresztül. Amint imádkoztam, Európa térképét láttam magam előtt. Azt vettem észre, hogy egy vastag nyíl elindul Nyugatról Kelet-Európa felé. Ez teljesen meglepett engem. Ha a vörös nyíl keletről nyugat felé megy értettem volna, mert egy ellenségkép már kialakult bennem, tudniillik az, hogy az oroszok

jönnek... De a vörös nyíl Nyugatról Kelet felé, ezt nem tudtam megérteni. Aztán nem sokat gondolkodtam rajta, eldobtam a hátam mögé. Később jött Gorbacsov, aki a peresztrojka és a glásznosztj ügyében sokat fáradozott. Így politikailag és emberileg is természetessé vált, hogy többször pillantottam Kelet felé. (Egyszer terveztem egy utat a Szovjetunióba, meglátni a valóságban, mit jelent a változás. Ekkor tudtam először kapcsolatot teremteni az orosz emberekkel. Második utat is terveztem egy csoporttal Leningrádba és Moszkvába is. Nagy szeretet alakult ki bennem az emberek iránt. Harmadik utunk alkalmával a csoportunkból egy híres [keresztény] operaénekesnő ott énekelhetett és tehetett bizonyosságot, ahol korábban Billy Graham.)

Ebben az időszakban kezdett egy meleg érzés előtenni engem Magyarország iránt. Ahogyan a világért imádkozom, van egy batyum, melyet magammal hordozok, s ez Kelet-Európa.

– *Jelenleg lelkipásztorként, vagy evangélistaként munkálkods? Mi a szolgálatod?*

– 1964-től 1986-ig ugyanabban a gyülekezetben voltam pásztor, Berlinben; utána az itteni szolgálatot átadtam egy másik pásztornak, aki jelenleg is ott van. Ebben az időben (1986) személyes kríziseken segített keresztül Isten. Tudtam és éreztem, hogy egy helyi gyülekezet pásztoraként megszűnt a szolgálatom. Így megalakítottam ezt a CCM (Cross Continental Mission) rövidítésű egyesületet. Sok evangélistát ismerek, akik keresztül utazzák a világot, három-négy napig mennek valahová, aztán ott nagy port vernek föl, majd (hamarosan) elutaznak, mert nincs gyülekezeti koncepciójuk, alapszemléletük. Ők nem értik a gyülekezet felépülésének folyamatát, sem a pásztorok problémáit. Ezek fölöttük elrepülnek. Hiszem és látom, hogy nekem adott Isten szívet a pásztorok iránt. Magam is pásztor voltam, ezért ismerem a gyülekezeti problémákat kívülről és belülről egyaránt. Azt lehet mondani rólam, hogy egy kis apostoli szolgálatot végzek. Különböző gyülekezetekbe megyek; nemcsak röviden evangélizálok, hanem újra meg újra visszatérek segíteni felépülni (felépíteni) őket anélkül, hogy én ott bármiféle hatalmi igénnyel rendelkeznék vagy befolyásolni akarnám őket.

– *Lényegében ez a CCM célja?*

– A CCM tulajdonképpen csak jogi megfogalmazása annak, hogy ezt a munkát teljes keresztmetszetében végezni lehessen. A világ bármely részébe megyünk, nemigen kapunk pénzt. Például az afrikaiaknak nincs arra anyagi lehetőségük, hogy megrendezzenek egy nagy evangélizációt. Egyesületem Németországban ismerteti a terveit, és az emberek az egyesület számára adakozhatnak, amit ők törvényes úton levonhatnak az adó(alap)jukból. Ezáltal a pénz rendelkezésünkre áll az evangélizáció, vagy más cél érdekében. Ez tehát az autó, mely a CCM-et szállítja.

– *És mi a CCI (Church Consulting International)? Mi a különbség a CCM és a CCI között?*

– A CCM tanít a gyülekezet növekedéséről bibliai-teológiai háttérrel. Foglalkozik az embereknek a gyülekezetbe való beépülésével. A CCI-nak nincsenek pásztorai és evangélistái, de ők technikai lehetőségekkel támogatják azokat, akik ezt a szolgálatot végzik. Ahogy én értem, ez így működik.

– *Hogyan került a gondolkodásod középpontjába a gyülekezet építése?*

– Nekem kezdetben nem volt koncepcióm és különösebb látásom a gyülekezet növekedését illetően, és stratégiám sem volt. Megértettem azt, hogy Isten szereti az embereket és hát ezért evangélizálni kell. Ez kismértékű növekedést adott, nem úgy, mint dr. Yonggi Cho-nál Koreában. 1975-ben meghívtak engem oda. Ott láthattam azt, hogy egy tízezer tagú ifjúság hogyan evangélizál. Megláttam azt is, hogy mit tett hozzá ehhez a gyülekezet. Teljesen világos koncepciójuk volt az új megtértek számára. Kiképzett házi körök az új megtérteket fel tudták karolni. Ebből megértettem: a gyülekezet növekedése nem annyi, hogy Isten szeretete „csak úgy” van; ahol végülis az a mottó: ha Isten akarja, úgymint megtörténik.

A halász nem „találomra” dobja be a horgot és várja, majdcsak történik valami, hanem világos elképzelése van arról, hogyan lehet a legtöbb halat kifogni. A Yonggi Cho-nál tett

első látogatásom alkalmával világos képet kaptam arról, hogyan lehet a gyülekezet növekedését szisztematikusan, módszeresen végbevinni. És ennek nagyon fontos szerepe volt abban, hogy a berlini 400 tagú gyülekezet 1200 tagra növekedett.

– *Mi ennek a gyülekezet-építő stratégiának néhány állomása?*

– Első a látás, a vízió. A pásztornak (és nem a gyülekezetnek!) látással kell rendelkeznie a gyülekezet növekedését illetően. Meg kell értenie: Isten akarata a gyülekezet növekedése, mert ha az nem növekszik, akkor meghal. Ebből a látásból ki kell alakulnia egy teljesen világos célnak, egy mérhető egységnek, ami imában van lefedezve.

Imádkozom Isten előtt, és Ő ad nekem egy világos látást „rhémá”-t: mi a következő lépcsőfok. Ha pl. 50 tagú a gyülekezetem, ki fog kristályosodni előttem, hogy a következő szám a 100 vagy a 200 lesz-e. De ne csak a számot illetően legyen látásom, hanem arra nézve is, hogy azt mennyi idő alatt érhetem el.

Először tehát a látás, azután a világosan mérhető cél, és ebből fakad a munkaterv: hogyan érem én ezt el (ifjúsági munka, rendezvények, koncertek, utcai evangélizáció stb). Akkor lehet ezért elkezdeni újra imádkozni. Isten nekem, mint vezetőnek adhat még lelki embereket, akikkel együtt munkálkodom.

Sokaknak van céljuk, de egy év elteltével csalódottak, mert nem érték el azt, s akkor ezt mondják: a gyülekezet növekedés, mint olyan, nem funkcionál. Ezek az emberek nem mennek el a következő konkrét pontokig: mit csinálunk, ki csinálja, mikor csinálja ezt, s végül, ez hogyan történjen meg. Újra át kell gondolni, újra imádkozni kell efölött, és meg kell tenni a következő új lépéseket.

A vízióknak olyan erősnek kell lennie, hogy az első ellenállásokkal szemben is megálljon. Amikor először mondtam azt, hogy kétezer embert akarok, azt hitték, hogy meghibbantam. A véneim is azt hitték, megbolondultam. De én minden prédikációmban constans módon, állandóan arról beszéltem, hogy ezt hogyan lehet elérni: a fiatalok munkájából, a gyermek misszióból és a szociális munkából is eredményt vártunk. Fél év múlva mindenki a kétezerrel beszélt. A gondolkodásuk teljesen megváltozott.

– *Mely felekezetekkel vagy kapcsolatban? Kikkel tudsz együtt munkálkodni?*

– Ez nagyon széles spektrumú. Az első lépéseket a metodista gyülekezetben tettem meg. Hosszú ideig a gyermekek között munkálkodtam. Az Úr már erősen megérintett engem, s hittem, de még nem születtem újjá!

Az újjászületésemet egy lutheránus gyülekezetben éltem át. Sok mindent akartam tenni Istenért, azonban nem volt hozzá erőm. Amint egy éves lettem, találkoztam egy pünkösdi családdal. Velük nagyon együttérző, jó kapcsolat alakult ki. Ezen keresztül jutottam el a szentlélekkeresztség átéléséig.

Utána újjászületett, karizmatikus katolikus barátaim körében szereztem mélyebb ismereteket. Meghívást kaptam egy katolikus egyetemre Ausztriába. Átéltam azt is, hogy katolikusok százai felemelt kezekkel nyelveken dicsőítették az Urat.

Leningrádban és Moszkvában baptistákkal dolgoztam együtt. Hamarosan egy Ladát fogunk elküldeni hozzájuk, tele Bibliákkal és egyéb irodalommal. Én teljesen nyitott vagyok Jézus Krisztus teste iránt. Tulajdonképpen a pünkösdiak között folyik szolgálatom nagyobb része.

– *Németországból jött ide az ún. „egy város, egy gyülekezet” mozgalom. Erről mi a véleményed?*

– A tanításokat nem tudom elfogadni. A Bibliában megtaláljuk azt, hogy az apostolok kimentek a falvakba és a városokba. Természetesen egy-egy gyülekezetet alapítottak meg. Ez természetes fejlődés volt. Azóta kétezer év eltelt az egyháztörténelemben és a világ komplikáltabbá vált.

Én úgy látom, a lényeg az, hogy Jézus Krisztusnak a különböző gyülekezetei harmóniában éljenek együtt és ne legyen viszálykodás közöttük. A sokszínűség azonban jó.

– *A következő kérdésem a siker teológiával kapcsolatos, aminek a végső kicsengése az, hogy*

aki hívó, az nem lehet beteg és szegény. Ez a tanítás is Nyugatról jött. Erről mi a látásod?

– Ez a tanítás nem bibliai. A Bibliában benne van: Isten akarata az, hogy jól menjen a sorunk. Isten mindent tökéletesnek teremtett. A bűn bejövetele után kaotikussá vált a világ. Jézus kijelentése megmutatja, hogy majd (az idők végén) minden helyre lesz állítva. A kettő – teremtés és végidő – között élünk most egy bizonyos feszültségben. Átélnünk gyógyulásokat – ez végülis jele Isten teljességének, tökéletességének. A realitás azonban azt mutatja, hogy nem gyógyul meg mindenki. Az ún. gyógyuló alkalmakon a jelenlévő tömegnek csak nagyon kis százaléka gyógyul meg.

A Biblia azt mondja, hogy a teljesség, a tökéletesség majd eljön. A jelenések könyvében így olvassuk: Isten le fog törölni minden könnyet, nem lesz több szenvedés, nyomorúság. Ebből látom azt, hogy jelenleg helye van még a szenvedésnek és a nyomorúságnak.

Számomra az egy teljesen realitást nélkülöző teológia, hogy mindenkinek gazdagnak és egészségesnek kell lennie. Pál apostolnak és Timóteusnak is megvolt a betegséggel kapcsolatos problémája, amit Pál maga sem értett. A közvetlen munkatársa, akit ő értékelt, Timóteus, gyomorbeteg volt. Teljesen meg vagyok győződve arról, hogy Pál rátette a kezét és imádkozott érte, de Timóteus állapota nem lett jobb, és így magától értetődően házi gyógyszert ajánl neki: „Igyál egy kis bort, aztán majd jobban leszel.”

Én úgy látom, ez felszabadít bennünket arra, hogy egészen természetes módon kezeljük a kérdést. Imádkozom betegért, átélek csodákat, de ha valaki nem lesz egészséges, annak ellenére megvan az örömöm, mert őt annak ellenére szereti Isten, és ő akkor is Isten gyermeke.

Kegyetlen dolog azt mondani valakinek: „Azért nem gyógyultál meg, mert nincs hited, mert bűn van az életedben.” A gyógyulás elmaradása nem minősít. Ha az illető betegségére ráteszek még egy vádat, akkor duplán beteggé teszem. Ez a fajta teológia nagyon sok nyomorúságot hagyott maga után. Ebből a teológiából hiányzik a lelkigondozói aspektus (nézőpont) és a könyörületesség.

– Mondanál néhány szót a családotról?

– 1965-ben házasodtam. A feleségem teljes egyetértésben van velem a szolgálatomat illetően. A 23 esztendő fiam hívó. Önálló üzletember. Nem vagyunk tökéletes család, de tanultunk a hibáinkból.

A lelkipásztornak is nagyon kell vigyáznia. Olyan mértékben is lehet a munka oltárán, hogy közben ő maga és a családja tönkremegy. Mint ahogyan megvan a terve a pásztornak a gyülekezet növekedésére, ugyanúgy legyen terve a családjára is. Különben a gyülekezet növekedése a családja széthullásába kerülhet.

– Mi a legfontosabb üzeneted a magyar pünkösdi nép számára?

– Meg kell érteni azt, hogy most egy új időszak következik. Egész Kelet-Európában nemcsak politikai, hanem lelki áttörés is tapasztalható. Ami eddig történt, az jó volt a múlt számára, de a jövőben semmiképpen sem működhet így. Nagyon fontos előjönni az elszigeteltségből és jelen lenni a világban. Jézus elment a nép közé és szívesen megfordult a piacokon is, amelyek akkor az aktív élet központjai voltak.

A pünkösdi közösség – nemcsak Magyarországon – elkövette azt a hibát, hogy visszahúzódott és a saját maga körében érezte jól magát. Nem tudtak az emberek számára örömhírt vinni, mert nem is volt velük kapcsolatuk. Ez a kísértés mindig fönnáll. Nincs idő a kívülállókra, mert például hétfőre női összejövetel, kedden gyermek óra, szerdán bibliaóra, csütörtökön énekóra, pénteken imaóra, szombaton traktátus osztogatás, vasárnap délelőtt és délután istentisztelet van. Ehhez jön még a polgári hivatás és a család. Mikor tudnak egyáltalán élni ezek az emberek? A lelkipásztor csak az ő elefántcsont tornyában él és ott tanulmányokat folytat.

Én jónak látnám azt, ha az összes gyülekezet kimenne Budapest főutcáira és tanulmányozná az embereket. A szükségleteiken keresztül meg lehet ismerni őket magukat. A közösségen

belül is egy forradalomhoz kell érkezni. Ebben nagyon sok szeretetnek és türelemnek kell lennie, valamint nagyon sok bölcsességnek.

Az újat már nem lehet föltartóztatni. Ha nem akarunk az újnak része lenni, akkor Isten ezeket az alkalmakat elviszi mellettünk, vagy más közösségnek adja, ahol a növekedés majd látható lesz. Ha a „kairos”-t, az Istennek ezt a speciálisan adott kegyelmi idejét elveszítjük, akkor gyakorlatilag végünk van.

Minden pozitív erőt össze kell fogni! A kommunisták azt mondják: „Világ proletárjai, egyesüljete!” Én pedig azt tanácsolom: „Ti víziós, látomással bíró keresztények, egyesüljete!”

{k1991108}

Spitzer és neje „A lelkipásztornak is nagyon kell vigyáznia.”

KÖRKÉP

„Akit még nem tanítottak meg, az nagyon jól tud bizonyágot tenni” Kadarkút – Ifjúsági napok '90 • (-i-f)

Weigert József

{k1991109}

„Imaharcok szükségesek”

– *Tegnap este beszélgettem a fiatalokkal. Egybehangzóan azt mondták, hogy jó volt az elmúlt három nap. Mitől lett ez ilyen jó? Egyáltalán mit jelent ez, hogy „jó volt”?*

– Többen már a szívükben hordozták az ébredés lelkületét. Már mint „felébredtek” jöttek ide. Ezenkívül olyan helyekről is jöttek, ahol megvolt a megújulás utáni vágy és az a felismerés: ahogy éljük hitünket, az nem jó.

– *Nagyon megragadta őket Chernel András példája a befőtt kereszténységről.*

– A vendég házaspár is jó volt. Ők végtelenül egyszerű emberek. Tavaly azt mondták a fiatalok: az előadó nagy port vert fel – nem így volt ugyan, azonban találhattak benne olyan történéseket, amelyekre ezt a véleményt építették. De ez a testvér még jobban megmozgatta a fiatalokat, mint a tavalyi előadó. A lelki harc szerepelt fő témaként. Fontos, mert ez most történik. Harcolunk önmagunkkal, a gyülekezeten belül is, de kifelé is. Akadt olyan csoport, akikkel sokan jöttek „kivülről”. Jó volt rájuk nézni!

– *Többen megtértek, szentlélekkeresztséget nyertek.*

– Csak egyet mondok példaként. Te ismered „X” családból Ervint, aki mindent annyira értelemmel letapogató ember... Amikor ő itt betelt Szentlélekkel, akkor csak azt tudtam mondani: az Úr van itt.

– *Összegezve, hogyan tudnád a mérleget megvonni?*

– A tanítás-sorozat sokaknak rálátást adott arra, hogyan kell végezni az evangélizáció munkáját. Ezen túlmenően pedig arra, hogy mit kezdjünk azokkal, akik lelkileg megmerevedtek és nagyon jól érzik magukat a befőttes üvegben. Kellenek nekünk ezek az emberek is, de nem szabad azt éreztetnünk velük, hogy ami bennük van, az jó. Nekünk ezen lelkület ellen kell menni, de nem emberek ellen: olyan imaharcok szükségesek, amelyekben eldőlnek a küzdelmek. Ők maguk fogják észrevenni: rossz helyen állnak.

– *Mondanál valamit a kiscsoportos foglalkozásokról?*

– Itt már nemcsak hallgattak az előadás hallgatói, hanem kifejthették a véleményüket, kérdéseket tehettek fel. Olyan területekre is elmehettünk, amelyeket az előadók nem részletezhettek. Alkalom nyílt az együtt imádkozásra is.

– *Akik a világból térnek meg, sokkal nyitottabbak a bizonyágtételre. Így tapasztalod te is?*

– Igen. Hát, bennünket („bennszülötteket”) már elrontottak. Ezt nem vádként említem meg, hanem annak alapján, amit a valóságban látok. Minket elrontottak az imádkozásban is. Akit még nem tanítottak meg imádkozni, az nagyon jól tud imádkozni. Akit még nem tanítottak meg bizonyosságot tenni, az nagyon jól tud bizonyosságot tenni. Hallottam például, hogy kétszer-háromszor is megakadt az egyik fiatal, nagyon zavarba jött, de mégis olyan jó bizonyosságot mondott! Nem volt annak „szerkezete”, „váza”, nem tömködté tele igékkel, sem-prédikációkkal. Ez bizonyágtétel volt!

– *Beszélgettem hívő családból származó fiatalokkal is. Egyesek félnek bizonyosságot tenni, mások nem. Mi itt a választóvonal?*

– Egyik úgy gondolja, hogy van kapcsolata Jézussal, de nincs. A másik nemcsak azt gondolja, hanem van is kapcsolata Jézussal. Akinek van kapcsolata, azt olyan erő készletti embereket megnyerni, hogy nem tud neki ellenállni. Akik áldatlan állapotban vannak, induljanak el és tegyenek! Akkor nem (csak) a magam kis körletét fogom takarítani, hogy én szentségben legyek, meg a gyülekezet ki legyen szolgálva...

– *Ez nem fontos?*

– Ezt nem mondtam. De ha ebben merül ki minden energiám, akkor az élet savanyúvá válik, és nem tud kibontakozni. A magammal való foglalkozás nem adja azokat a lökötő, izgalmas, érdekesítő alkalmakat, mint amikor eljön egy kívülálló és azt nyilatkozza: itt valami nagyon jó történik. Ha ez hiányzik, akkor még a jó is megszokottságot és unalmat szül. De ha valaki figyel Jézusra, mindig történik valami az életében, izgalmassá lesz a gyülekezeti alkalom és jönnek új megtérők. Nemrég mellbevágott, amint felfigyeltem egy közelmúltban megtérte – sokkal aktívabb nálam. Nekem nem a szószerket kell kibérelni, hanem ki kell mennem az utcára és meg kell tanulnom ott az emberekkel kapcsolatot teremteni úgy, hogy ne prédikáljak nekik. Legyek ugyanolyan frekvencián gondolkodó – akkor megért.

Egy fiatal négy napja tért meg. Két osztálytársának bizonyosságot tett. Kérte, segítsünk imádkozni, azért, hogy őket Jézushoz tudja vezetni. Négy napja tért meg és már ez a feladat feszítette őt!

– *Mit kellett volna jobban csinálni?*

– Egyetlen személyt jelöltünk ki lelkipozícióra. Nyolc-tíz kellett volna kijelölni. Ők valamilyen jelzést is viselhettek volna a ruhájukon. Az előkészületi szervezésben nemcsak arra kellett volna gondolnunk, hogy a sátor fel legyen húzva, a kuka ki legyen helyezve... Nagyobb súlyt kell fektetni a lelki előkészületekre: imádkozzanak együtt azok, akik részt vesznek a szervezésben és a lebonyolításban. Forrjanak össze.

– *Nem lenne célszerű kettéválasztani a lelki munkát és az egyéb munkálatokat?*

– De, mindenképpen, hiszen a Bibliában is ezt látjuk.

– *Én viszont azt láttam, hogy aki egyik legfőbb lelki szervezője volt e konferenciának, azzal foglalkozott, hogy hol talál üres ágyakat az újonnan érkezett vendégek számára stb. Nincs más, aki ezt elvégezze?*

– Ha a Bizottság részéről nincs megszervezve, akkor nincs.

– *Tehát legközelebb erre is oda kell figyelni.*

Pintér Imre

{k1991110}

„Teljesen le voltam döbbenve...”

– Az egész program arra irányult, hogy imádkozó ember váljék belőlünk.

– *Az előkészületekről mondj valamit!*

– A szellemi irányító a Bizottság volt. Én inkább gyakorlati feladatokat végeztem. Jó, hogy itt voltak az amerikai fiúk, ők értették a nagy sátor felállításához is. Bármit kértünk tőlük, azt mind megcsinálták.

– *Az egyik lelkivezető mégiscsak te voltál. Feltétlenül fontos az, hogy a szállásolást és ehhez*

hasonló gyakorlati dolgokat egy lelkipásztor, egy lelkigondozó végezze? Ezeket más is el tudja végezni.

– Kaptam munkatársat erre, de ő túlságosan fáradt volt... Az ideai szabadtéri evangélizációra több embert sikerült megmozgatnunk. Tavaly megindult valami. Azóta is emlegették és igényelték is a falubeliek. A szolgálatok végén beszélgettünk a visszamaradókkal és imádkoztunk velük. Érdekes és jó volt a szolgálatok sorában a pantomim is.

– *Az előkészületek során megbeszéltétek a bizottságban, hogy ki mit csinál majd? Imádkoztatok ezért együtt?*

– Ezt kevesen tettük. Nagyon nehéz: amikor sikerül végre egy bizottsági ülést összehozni, akkor mindenki siet. Ha még megmaradunk így együtt, mint Bizottság, feltétlenül kell együtt imádkoznunk is.

– *Hányan vagytok a Bizottságban?*

– Elméletileg 12-en vagy 13-an, gyakorlatilag most heten voltunk. Viszont egy ízben jó imaközösség alakult ki. Utána félszavakból is értettük egymást, és ez jó. Bevonunk külső munkatársakat is a szervezésbe, ám amikor tenni kellene, jön a mentegetőzés: ne haragudj, de közbejött valami... A következőkben ajánlatos lesz a nagyobb létszámú csoportokhoz felnőtt kísérőket kérnünk. Nem rendőröket, hanem akiket a fiatalok is szeretnek, elfogadnak. Jól végezték munkájukat a rendezők. Kezdetben néhány fiatalnak nem tetszett a rendreutasítás, korlátozás. „Mik ezek? Középkori rendszabályok?” – kérdezte valaki. Később odajött ez a fiú és bocsánatot kért. Végül is kell a rend!

– *A környékbeli lakosokkal nem adódott probléma?*

– Nem. Nem is próbálkoztak, de a rendezők is a helyükön voltak.

– *Mi vonja ide a fiatalokat?*

– Találkoznak az Úrral és egymással. A várakozás benne van a levegőben. Eljönnek azért is, hogy elhozhassanak valakit.

– *Éjfélig itt maradtak imádkozni?*

– Igen, és tele volt a sátor. A testvér azzal indította: hadd történjék igazi döntés, megtérés! Sokan előre mentek a hívásra. Teljesen le voltam döbbenve, annyi ember szorongott elől.

Keresztyén Vendel

{k1991111}

„Bizalmat előlegeztem”

– *Egy élete delén túl lévő atyafinak milyen élményt nyújt a rendezői szolgálat?*

– Sokat! Több a jó tapasztalat, van azonban rossz is.

– *Milyen indítékokból vállalkozol?*

– Az Úrért ezt is elvállalom. Embertársaimnak is szolgállok. Nagy élmény látni ezt a sok fiatalot. Többen jöttek el, mint tavaly és komolyabban fogják föl a dolgokat. Jobban viselkednek. Rakoncátlanok persze mindig akadnak.

– *Megköszönik a helyre utasítást?*

– Vagy elhúzzák a szájukat, vagy azt érzékeltetik: jól van, csak menj tovább... Másodszor arra figyelmeztetem őket: az előbb bizalmat előlegeztem, hogy engedelmesek lesztek... és elszégyellik magukat. Persze némelyeknél nincs szégyenérzet. Őszintén szólva, nem tudjuk kiszűrni, hogy ki a megtért, és ki nem.

– *A környékbeliek nem próbálkoztak rendbontással?*

– Nem. Tegnapelőtt este pl. a faluból vagy 35-en jöttek istentiszteletre. Mások csak a területet nézni jöttek először. Elbeszélgettem velük, és ma este már az istentiszteletre is eljöttek.

Fábián Attila

„Tíz évet fiatalodtam”

– *Mit jelentett neked e néhány nap?*

– Megfiatalodtam egy kicsit, vagy tíz évet. Itt aludtam éjszaka a csapat közelében, a sátramban.

– *A benyomásod?*

– Egy mondatban nem foglalható össze, mert több területen hordozott komoly, említésre méltó tartalmat. Örvedetes tény, hogy egyre növekszik a jelenlévők létszáma. Ez természetes is, hiszen mindig újabb gyerekek-fiatalok nőnek bele ebbe a korosztályba. Én már 10–12 éve folyamatosan végig kísérem az ifjúsági napokat. Jó látni, amint a fiatalok szaporodnak. Újak jönnek. Nemcsak hívó háttérből, hanem az ifjak ismeretségi vonzasköréből is. Nincs kirívó, tragikus fegyelmezési probléma. Összességében: komoly erkölcsi értéket hordoz ez az ifjúság. Valóban „só, fény és világosság” ők a maguk korosztályában. Akadtak kezelendő esetek, de nem ez az általánosan jellemző. Általános és egyértelmű: éheznek és szomjúhozni az igazságot, nyitottan és örömmel fogadják az ígét, érzékük van az igei igazságra, reagálnak rá. Túl a korosztállal együttjáró lázadáson – mely tagadja a régit és mindenképpen újat keres –, szabadok a konvencióktól (üres hagyományoktól) és a gátlásoktól. Ezt a konferenciát én „a taps konferenciájának” nevezem. Minden botránkozástól mentesen azt mondom: megvan a tapsnak az olyan jellegű tartalma, ami az öröm, a lelkesedés kifejezési formája, s ezt jól és szabadon alkalmazzák. Sajnálom azokat, akik még mindig konvencióhoz kötötten megbotránkoznak fűben-fában, minden megnyilatkozásban.

– *Itt talán nem kellett ettől tartani?*

– Nem. A fiatalok között ebben egység volt.

– *Nem azért tapsoltak, mert a mellettük lévők is ezt tették?*

– Kérdezd meg őket, én nem ezért tapsoltam! A légkörön tapasztalható volt Isten dicsőítése, magasztalása.

Az előadások tartalma, irányvonala; a lelki hadviselés, a szellemi erők feltárása és azon belül a saját helyünk megtalálása, az erre való felkészülés – jó irányba tereli a figyelmet.

Kétségtelen, hogy ebben a csatában állunk, és erre készek a fiatalok. Öröm velük imádkozni. Nagyon jó az imádkozó légkörük. Éjfélig is maradtak imádkozni, sőt kisebb sejtek azon túl is. Az idén nem tudok olyan extatikus-extrém jellegű kiugrásokról, mint a korábbi években. De, láttam nagyon őszinte könnyeket, komoly lelki ütközeteket, szentlélekkeresztségeket. Magam is ott voltam a csoportok között, tudom, hogy nagyon szeretik egymást, igazán oda tudnak állni Isten elé egymásért. Egyes csoportok küzdöttek egyik-másik csoporttársukért. Ezt az idős generációban nem tapasztalom ilyen mértékben. Rengeteg előítélet, gátlás és egyéb dolog van, ami miatt csak úgy tessék-lássék módon imádkozunk egymásért.

– *Pedig én emlékszem, valamikor másként volt ez: odatérdeltek mellénk idős testvéreink és segítettek az imaharcban. Visszajöhet még az az idő.*

– Nagyon jó lenne. Örülök D. Nagy Tamás gondolatainak, melyek az este hangzottak el. Rámutatott a helyes magatartásformára: el lehet kerülni a nyílt konfrontációt (ütközést) akkor is, ha a fiatalok lendülete, újabb stílusa, megnyilatkozási módszerei eltérnek a hagyományostól. Nem az a mi dolgunk, hogy tagadjuk a múltat és szálljunk szembe vele, hanem tiszteljük a múltat, tanuljunk abból és szeressük, és kérjük az elődeinken megnyugvó Szentlélek kettős mértékét. Ez bölcs tanács volt. Bár biztos, magasabb a hőfok, nagyobb a hangerő, a sebesség is magasabb egy-két fokozattal, mint ami a gyülekezeteink átlag tempója. Ez érzékelhető lesz minden olyan gyülekezetben, ahonnan népesebb számú ifjúság volt itt.

– *Ez jó lesz?*

– Hiszem, lehet jó is. Viszont ha a gyülekezetek vezetősége nem tudja ezt kellőképpen kezelni, nem tud ebben a sebességben melléjük állni, akkor ütközések lesznek. A kicsit csak akkor tudom irányítani, ha rajta ülök. Távolról hiába kiabálok, egy bizonyos távolság megtétele után elsöpör engem is. Nagyon rosszul teszi az a gyülekezeti vezetés, amelyik egyáltalán nem hajlandó a fiatalok kocsijába szállni, csak gátakat, akadályokat, ütközőket, kanyarokat épít be, hogy valahogy lefékezze őket. Rá kell ülni arra az autóra és velük együtt

meg kell próbálni az irányítást!

– *Hogy megy ez a ráülés?*

– Így: én pl. eljöttem velük, pedig semmi szolgálatom sem volt ezen a héten. Itt sátorozok velük. Velük vagyok az éneklésben, a felvonulásban, az imádkozásban, s így odafigyelnek, ha mondok valamit. De ha elegánsan otthon aludtam volna a kicsi ágyamban és most az autóban megérkeznék vasárnap, s elmondanám, hát azért gyerekek, nem kell így meg úgy tapsolni, meg annyira hangoskodni, meg annyira vidámnak lenni, mert az Isten házában így illik, meg amúgy... – tudom, tizedannyi foganatja se lenne a szavamnak. Tehát, szerintem így! Ha nem a pásztor, akkor a vezetőségből jöjjön el valaki! Én örülök annak, hogy velem végig itt van az ifjúsági vezető, két házaspár és egy vén testvér is.

– *Van még valami fontos észrevételed?*

– Sok területen technikai hiányosságokat tapasztalunk. A résztvevők létszáma növekedésének arányában kell növelni a technikai bázist, az infrastruktúrát, a feltételeket. Nagyon szűk kapacitás mutatkozik a vízellátásban, különösen a reggeli órákban. Még egy kút kellene. *(Vagy még egy nagy térfogatú, nyomás alá helyezhető tartály?! – i-f)* Kicsi az étkeztetési kapacitás is. 500 személyt 100 étkezéslettel megebédeltetni nem lehet. A mosogatás miatt állandóan szűk keresztmetszet jelentkezik.

– *Ennek az anyagi bázisát hogyan lehet megteremteni?*

– Beruházással. Adakozást, célgyűjtést kell tartani. Az előbbieken kívül: a sátor már kicsi, a viharok megtépázták, előbb-utóbb ki kell cserélni. Alapvetően megoldandó egy komoly hangosítás, elektronikus erősítő rendszer.

– *Megéri ez a nagy beruházás?*

– Meg! Több férfi kell a táborba. De csak azok a családapák jók helyi rendezőknek, akiknek ilyen korú gyermekeik vannak.

– *Miért?*

– Mert akinek még nincs; vagy kisebbek a gyermekei, az engedékenyebb, akinek pedig már megnöttek, az szinte irritáló (ingerlő) módon reagál a fiatalok viselkedésére. Az ifjú korosztály a meg nem értésből származó fegyelmezésre ösztönösen ellenállással és lázadással felel. Igaz, ez nem illik egy hívő fiatalhoz, de azt a felnőttet sem mentem fel, aki indukálja ezt a fajta magatartást, bár lehet, hogy nem tudatosan. Nem a fegyelmezés a probléma, hanem a lelkület, ahogyan ezt teszi. Alkalmas rendezőkből viszont több kell, mert akik most ellátják, nagyon sokat vannak szolgálatban.

Kecser István

{k1991112}

„Isten lelkének jelenléte érezhető volt”

– Nagyon sok jó történt e pár napban, de akadt néhány olyan dolog is, amivel én személy szerint nem értek egyet. Néhányan így, mások másképp reagálnak és viszonyulnak. Isten lelkének jelenléte érezhető volt. Biztos, hogy akik szívből lelkesedtek, kaptak lelkiáldást; akik viszont nem szívből csinálták, hanem a tömeg vonzására, azoknak abból semmi lelki hasznuk nincs.

Nyilvánvaló és természetes az öröm. Bár mindenki részesülne benne, ne csak szívből, hanem szívből. Végző soron megéri az „egyéb” feladatokat is elvégezni. Szükséges és megéri, még az éjszakázás is.

Kilőtték a konyhát?

Nem lőtték ki, csupán rossz helyre telepítették. A konyha sátrát nem feltétlenül a „kis vizesblokk épület” tőzsomszédságában kell felverni. Nemcsak a nagy légyinvázió miatt, s nem a felhasznált 15 l fertőtlenítő miatt, hanem mert a két helyiség célja, rendeltetése „végletesen” eltérő. Jövőre a konyhát ugyanott kell felállítani, ahol tavaly, a „szent sátor”

túlsó oldalán.

A menüről nem akarok írni. Hiszen aki a konferenciánkat „végig ette”, tudja, hogy az Emília főztje ízletes. Azt sem firtatom, hogy miért csak 398 személy fizette be az előre meghirdetett részvételi hozzájárulást. Bizonyára sokan a kenyérszaporítás csodájára vártak. Nem is csalódtak: a résztvevők 550 porciót fogyasztottak el ebédenként (120 tányérból 90 evőeszközzel).

Több száz embernek főzni minden tekintetben fárasztó és nehéz. Éppen ezért legközelebb ne hagyjuk magukra a konyhán szorgoskodókat! Bár a „szent sátorban” időzni sokkal jobb, ti fiatalok, ne sajnáljatok a kadarkúti 3 napotokból 3 órát konyhai munkára szánni! Készséggel álljatok melléjük azoknak, akik ellátásokat érdekében 3 napon át strapálják magukat, „szabadságukat” töltvén! Ugye, megteszitek?

„Jövőre is jövünk” • Almási Sándorné, Emília

Nagy erőt kívánó, fárasztó szolgálat a miénk, de ezt tavaly is nagyon hamar elfelejtettük. Csak a jó emlékek maradtak meg, ezért vállaltuk az idén is. Én úgy érzem, sikerült: mindenki meg volt elégedve, egy-két kivétellel.

Edényeket mindenképpen vásárolni kell, plusz két nagy medencés mosogatót. Sokkal jobb lenne, ha a mosogatókat oda helyeznénk, ahol tavaly (1989-ben) voltak. A vizet oda lehetne vezetni, a lefolyót ki kellene építeni. Ez a kicsi mosogató maradna a kempingezőknek, mert hiszen nekik is kell valahol mosogatni az edényeiket! (Utóbbiból adódott a legnagyobb gondunk.)

Ha úgy fogom föl, hogy az Úrnak tettük, akkor minden nehézség el van felejtve. Mi munkatársak nagyon jól megértettük egymást, pedig különböző helyekről verbuválódtunk össze.

Ha most azt kérdeznéd, hogy jövőre is jövünk-e, lehet, hogy azt mondanám: nem biztos. A higiénés szempontok engem zavarnak. De ha a megfelelő feltételek biztosítva lesznek – már most is azt mondom –, akkor is jövünk! Nagyon jó volt látnunk a fiatalok örömét.

A szabadban fiatalok pingpongoztak. Megszólítottam egy ott álldogáló idős testvért:

– *Megbotránkoztató dolog, ha egy kicsit mozognak, sportolnak a fiatalok?*

– Szerintem nem. A fiatalságnak kell a mozgás, kell valami, ami leköti őket, igénylik is.

– *Hány éves vagy, Somogyi bácsi?*

– Nyolcvanegy! – szólt, s a szeméi ragyogtak.

A jövevény tiszte • Ifj. Kovács Béla

%Jeremiás próféta egyszer levelet küldött a Babilonba hurcolt foglyoknak: „Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Építsetek házakat és lakjatok azokban, Ültessetek kerteket és egyétek annak gyümölcsét... és szaporodjatok meg ott, és meg ne kevesedjete. És igyekezzetek a város jólétén, amelybe fogságba küldöttelek titeket, és könyörögjetek érette az Úrnak, mert annak jóléte lesz a ti jóléteitek.” (Jer 29,4–7)

A júdai foglyok bizonyosan felháborodtak ezen a levélen, legalábbis a fent idézett első részén. Hiszen ők dehogy is akartak különösebben berendezkedni azon az idegen földön, ahova rabláncsal a kezükön és nyakukon hajtották el őket. Dehogy akartak ők ott megtelepedni, csak haza, haza Jeruzsálembe, ahol velünk volt az Úr, még ha vétkeztünk is ellene, de Ő megszabadított minket. Az a föld az Ő népének földje, hogyan is érezhetnénk magunkat jól idegenben, fogságban? Hiszen csak ülünk és sírunk, mikor a Sionra emlékezünk. Hárfáinkat is a fűzfákra akasztottuk, hogyan is énekelhetnénk az Úr énekét idegen földön? (Zsolt 137,1–4) Mégis ezen a földön, ahol idegenek, jövevények és foglyok, mégis ezen a földön kell élniük.

Ráadásul dolgoosan, vidáman, nehogy megfogyatkozzanak. Mert ha letelik a kiszabott idő, meglátogatja népét az Úr, aki nem feledkezik meg a bűneik miatt távolba szakadtakról! Sőt építeni kell a várost, sőt munkálkodni, sőt könyörögni érte?! De hát hogyan, Uram! Szívből utálja lelkünk ezt a várost, itt mi jövevények vagyunk és megvetettek. Igen, Ábrahám is jövevényként élt Kánaánban, erről életével tett bizonyosságot. Mert mi is jövevények vagyunk, Ábrahám fiai – hit által. Nekünk is alapokkal bíró városunk van!

„Ahová fogságba küldöttelek titeket” – igen, a hová Isten helyezte, az a város, az a falu, az az ország, amelynek jólétén kell munkálkodnunk. Amelyért könyörögnünk kell az Úrhoz, ahol várjuk az örök országot. A bűn szorongat bennünket, szorongatja a várost. Nekünk itt küldetésünk van: építsetek, ültessetek, szaporodjatok és könyörögjétek! És közben beteljesedik a várakozásunk is.

„Menjétek el és tegyétek tanítványokká minden népet, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek: és imé, én veletek vagyok a világ végezetéig.” (Mt 28,19–20)

Isten kegyelméből, így ültetjük az emberek szívébe (akik a várost alkotják) a hit Igéit, így épül Istennek temploma élő kövekből. Csak könyörögjétek az Úrhoz, küldjön munkásokat aratásába! És induljatok, és menjünk a mezőkre, mert már megérett az aratásra.

Emlékezzetek Ninivére. Mennyi ember és állat volt ott, akik nem tudtak különbséget tenni jobb és bal kezük között. Isten ítélete várt a városra – még negyven nap, és elpusztul Ninive! –, vajon mennyi nap van még hátra, amin munkálkodhatunk a városért, és amin

könyöröghetünk érte? Mert ki az, aki különbséget tud tenni jó és rossz között, ha nem az Úrnak gyermekei? Mert sóvárogja a föld az Isten fiainak megjelenését. Ez a jövevény tiszte, ez az, amiről a próféta írt a foglyoknak. Ez az, amiről mi is írni szeretnénk kedves Olvasóinknak. Bemutatni gyülekezeteinket, missziós tevékenységüket.

Kérjük a gyülekezeteket, írják meg szerkesztőségünknek, milyen úton vezeti őket Isten a közösségen belül és a missziós munkában. Az Úr áldjon meg mindannyiunkat, hogy tiszta szívvel szolgáljuk őt.

CEGLÉD • K. B.

Örömnépre gyülekeztek október 14-én vasárnap az ózdi gyülekezetben a testvérek.

Ugyancsak örvendezés volt e napon a ceglédi gyülekezetben is, és hitem szerint a mennyben is. Az öröm oka az a 12 fehérruhás ceglédi, aki itt vallotta meg hitét s fogadott hűséget Jézusnak. Az ígehirdetést Nyeste Ferenc testvér végezte, a ceglédi gyülekezet lelkipásztora, míg a bemerítés szolgálatát Chernel András, helyi lelkipásztor végezte. Urunk adjon még sok ilyen örömet az ország sok gyülekezetébe egyre sűrűbben. Minden dicsőség az Úr!

A ceglédi gyülekezetről, a sikeresen beindult iskolamisszióról beszélgettem Nyeste Ferenc lelkipásztorral, aki családjával és néhány fiatallal a szilveszter estét Ózdon töltötte, ahonnan két évvel ezelőtt vezette őt az Úr Ceglédre.

– *Szólnál néhány szót a ceglédi gyülekezet történetéről?*

– Már a pünkösdi misszió kezdetén gyülekezet alakult Cegléden. 1928-ban a gyülekezet előljárója, Lakos József, már az országos vezetőség tagja, aki hosszú ideig munkálkodik ebben a szolgálatban. Sajnos, a gyülekezet saját ingatlanra nem tudott szert tenni, így a város sok helyén volt már bérelt helyiségük. A jelenlegi imaház is egy bérlemény. A régen negyven fős gyülekezet mostanra 20 főben állapodott meg.

– *Amikor Te odakerültél, milyen volt a gyülekezet? Mi volt a várakozással?*

– 1988 októberében jöttünk Ceglédre Ózdról, az Úr és az ottani gyülekezet hívására. Akkoriban a gyülekezetnek 15 tagja volt, túlnyomóan idős testvérek. Fialok és gyerekek még csak látogatóként sem fordultak elő. Így látva a gyülekezetet, akkor egy nagy kérdés fogalmazódott meg bennem, amit így mondtam el az Úrnak: „Uram, ha néhány éven belül nem adsz új lelkeket, akkor kialszik a gyülekezet lámpása.” Vártam, hogy az Úr majd

megmutatja, hogyan kezdjük el a munkát.

– *Hogyan kezdődött ifjúsági szolgálatod az iskolákban? Hogyan találtad meg az Úr akaratát ezen a téren?*

– Sokat imádkoztunk és töprengtünk, éjszakáink mentek rá erre. Volt egy-két próbálkozásunk, amik egészen jónak tündek, csak az volt a baj, hogy ezek nem azok voltak, amiket az Úr akart. Végül kaptam az Úrtól egy víziót, ami fiatalokkal volt kapcsolatos. Engedve az Úrtól kapott látásnak, felkerestem a ceglédi középiskolák igazgatóit, és felajánlottam segítségemet. (Ez még 1988-ban, a pártállam idején történt.) Igazi kapcsolat csak egy iskolával alakult ki, de itt az elmúlt két évben kb. ezer fiatal hallhatott az evangéliumról. Az érdeklődés kb. 80%-osnak mondható. A mag már el van vetve, így hát esőért kell könyörögnünk az Úrhoz, hogy ki is keljen.

– *Hogyan működik a Keresztény Ifjúsági Klub, ami az iskolamisszió eredményeként alakult meg?*

– A klub 1990 májusában jött létre. Eddig úgy ötven fiatallal kerültünk kapcsolatba, de az igazi „mag” csak egy húsz fős társaság. Kezdetben különböző témákat dobtunk fel az összejöveteleken, számítva az érdeklődésre. Most már rendszeres foglalkozást tartunk az éneklés és zene mellett. Hála az Úrnak, két év alatt 16 lélek jött az Úrhoz ebből a körből. Továbbra is figyelünk a mennyei hangra!

– *Hogyan változott meg a gyülekezet élete ezáltal, hogy fiatalok kerültek be?*

– Az Ózdon októberben bementett 12 főből 10 az ifi klubból jött és épült be a gyülekezetbe. A testvérek természetesen örülnek az új tagoknak, de kell, hogy a nagy korkülönbséget a szeretet hidalja át és forrassza egybe az időseket és fiatalokat.

Vasárnap délutánoként a fiatalok énekei és szavatai és az idősebbek szolgálatai már többször tették áldottá együttlétünket. Hisszük, hogy egyre több ilyen alkalmunk lesz, ami a másik készülő csoportot is inspirálni fogja a bementkezésre.

– *Milyen elképzeléseid, tervek van a jövőre nézve a gyülekezettel és a missziós területtel kapcsolatban? Nyíltak-e már újabb kapuk a szolgálatok előtt?*

– A saját elképzeléseimet már feladtam. Inkább azt szeretném elérni, hogy időben meg tudjam ragadni az Úr kijelentését a folytatásról. Van egy belső bizonyosságom, hogy az Úr sokkal többet akar még ennél. Úgy érzem, ez a mostani állapot csak „ébredés” Cegléden, majd ezt követi az igazi ébredés!

1991-ben újabb lehetőség nyílik számunkra az evangélium hirdetésére. A városban működő felekezetek és egyházak lelkipásztorai között lehetőséget kaptunk néhány alkalommal a kórházban történő szolgálatra. Nagy várakozással nézünk Urunk új cselekvésére Cegléden!

– *Mi a tapasztalatod az „Úrra várásban”, és mire tanított téged Ő kiteljesedő szolgálatokban?*

– Nekünk nem egymást kell másolnunk, hanem az Úrra nézni, és amit Ő mond, azt tenni. Az is igazság, hogy magvetés nélkül nincs aratás. Ezért arra buzdítok mindenkit, hogy vessétek a magot! Az Úr arra is megtanított, hogy ne legyek türelmetlen, tudjak dolgozva várni Őrá. A magot bárki elvetheti, de növekedést egyedül az Úr adhat. Erre várunk mi Cegléden!

– *Köszönöm a beszélgetést.*

{k1991113}

Bementés „Továbbra is figyelünk a mennyei hangra!”

ÓZD • K. B.

Ózd a Borsodi-medence nyugati végén, három oldalról hegyekkel körülvett területen található. Szabad kijárást csak Miskolc felé van, a Sajó völgyében. Ózd igen régi település, először 1272-ben említik egy oklevélben, de ennek ellenére a történelem szinte nyom nélkül vonult el a település felett.

Jelenleg kb. 45 ezer lakosa van, amelynek nem elhanyagolható része cigány származású. Ózd

legnagyobb nevezetessége az a nehéz gazdasági helyzet, amely a Kohászati Műveket – tekintettel, hogy ez a város szinte egyetlen nagy vállalata – sújtja. Az ezzel járó létbizonytalanság, munkanélküliség veszélye, a bűnözés növekedése mind csak az emberek kétségbeesését, reménytelenségét, legjobb esetben is közönyét váltja ki.

Ezek azok a körülmények, amelyek között gyülekezetünk él, amelyek között Jézus Krisztus világosságát kell megmutatnunk. Istennek nagy kegyelme, hogy pont a mi városunkban, ahol oly nagy a szükség, már 41 éve létezik pünkösdi gyülekezet. Az utóbbi években nagy változáson mentünk keresztül mind lelki, mind fizikai téren. Istentől megáldott, fiatal lelkipásztorunk van, Chernel András. Gyülekezetünk jelentős része megújult a már hagyományossá váló, évenként tartott imahetekken, ifjúságunk is új lendülettel töltődött fel. Régi, omladozó imaházunkból múlt év szeptemberében költöztünk át új, modern templomunkba, amit már hosszú-hosszú évek óta vártunk. Az építkezés két és fél évig tartott, ami alatt gyülekezetünk megerősödött, létszámában is megszorodott (jelenleg 150 bemelegített tagunk van). Mindezt Istené a dicsőség!

Az utcai evangélizációs szolgálatunkat 1989 májusában kezdtük el. Angyeli testvér volt az úttörő, akivel elindultunk. Majd a Clerisma, a Living Praise keresztyén együttesek többször is szolgáltak városunkban az elmúlt két év alatt. Mind az utcán, mind a két legnagyobb kultúrházban szerveztünk evangélizációt. Csodálatos volt látni, amikor a felhívásra a telt nézőtéren megmozdultak a sorok és negyven-ötven ember jött fel a színpadra, hogy elfogadják Krisztust.

Az alkalmakra különböző csoportokat szerveztünk: voltak akik traktátusokat osztogattak és beszélgettek az emberekkel az utcán, voltak lelkigondozók, akik imádkoztak az előrejövőkkel. A kultúrházba gyülekezetünk tagjai személyesen hívták meg ismerőseiket, tiszteletjegyet adva nekik. Az alkalmakra plakátokat készítettünk.

Az evangélizációk eredményességéről mégis nehéz beszámolni, mert a sok „megtérő” közül csak kevesen jöttek el az imaházba. De folyamatosan jönnek újak és újak, akár az utcai alkalmak következtében, akár más úton. Többen a gyülekezet címét tartalmazó kis cédulával érkeztek. Szinte minden vasárnap délután, az evangélizációs alkalmakon van 3–4 új megtérő. Legutóbb decemberben volt bemelegítés (12 fő). Egyik testvérünket 14-szeri klinikai halálból való újraélesztés után hozta el az Úr az Ő népe közé. Másikuk keresztyén irodalom olvasása során, megint mások a kultúrházi alkalmakon tértek meg. Csodálatos Istenünk munkáját, cselekedeteit szemlélni. Az Úr Jézus mondja: az én Atyám mindmáig cselekedik, és én is ezt teszem. Bizony, Urunk kegyelme nem csökken, sőt növekszik, ahogyan a szükség is növekszik az Ő irgalma iránt.

Ifjúságunk is igyekszik kivenni részét a megmozdulásokból. Mind az utcai evangélizációkon, mind körzeti rendszeres szolgálatainkon. Az öregek otthonában, és most karácsonykor először egy gyermekotthonban is szolgáltunk Istenünk Igéjével. Reméljük, szolgálatunk megtermi gyümölcsét. Új templomunkban hetente videovetítést tartunk, amire bárki eljőhet. Igyekszünk imaházunkat nyitottá tenni a város előtt. Kérjük az Úr Jézust, hogy dicsőítse meg nevét Ózdon és az egész országban, hogy nemcsak szóval, hanem csodákkal és erővel is hangozzék az Ő evangéliuma a világban, hogy ezrek és ezrek jöjjenek a békesség Fejedelméhez abban a rövid időben, ami még hátra van. Mert mindennek a vége közel van, igen közel. (1Pét 4,7 kk).

{k1991114}

Bemelegítés nyáron...

{k1991115}

...és télen „...folyamatosan jönnek újak és újak.”

TÁPIÓSZENTMÁRTON • K. B.

A téli ifjúsági napokon beszélgettem Balogh Sándorral, a tápiószentmártoni gyülekezet

presbiterével gyülekezetükről, missziós tevékenységükről.

Tápiószentmárton a Tápió mentén, Ceglédhez és Nagykátához közel egyforma távolságra található. Az egész vidéknek igen mozgalmas történelme van. A falu a hódoltság korában teljesen kipusztult, majd a török kiűzése után felvidéki tótokkal telepítették be. Jelenleg hatezer lakosa van, akik jórészt mezőgazdasági termeléssel foglalkoznak. A község kissé kiesik a főbb közlekedési utaktól, sem vasúti, sem számozott főút nem halad rajta keresztül. A pünkösdi misszió már igen korán, századunk 30-as éveiben eljutott erre a vidékre, ahol hamarosan nagy gyülekezet alakult. Ekkoriban a bemerítéseket pl. bombatölcsérben végezték, amikoris 30–40-en merítkeztek be. A háború után a létszámban csökkenés következett be, többen elmaradtak. A középkorosztály most is csak kis létszámmal képviselteti magát. A közelmúltban 8 fő bemerítése történt meg.

Örömüket csak növelte az a tény, hogy a bemerítkezettek közül többen a gyermek bibliakörből kerültek ki. Ezek a gyermekek komolyan megtértek, ami a gyermekevangélizációs szolgálatok szükségességére hívja fel más gyülekezetek figyelmét. is. A gyülekezetben felnövekvő, de meg nem tért fiatalok elmaradtak, ezért az ifjúság létszáma nem nagy. Ők a különböző ének- és zeneszolgálatokban tevékenykednek. Rendszeres ifjúsági órákat még eddig nem tartottak, bár ennek bevezetésére megérett a helyzet. Ennek a szükségnek a kielégítése a gyülekezet kérése az Úr előtt.

A missziós lehetőségeket sokan felismerték, de ez az a terület, ahol rengeteg a tanulni és pótolni való a gyülekezetben. 1990 nyarán a „Fiatalok Krisztusért” elnevezésű csoport járt Tápiószentmártonban, aholis az imaház tágas, szépen gondozott udvarán került sor szabadtéri evangélizációra. Az együttes tagjai is nagyon örültek, hogy szabadtéren is szólhatják az evangéliumot, hiszen mindaddig ők is csak épületekben léptek fel. Plakátokkal hívták az érdeklődőket az imaházhoz, körülbelül 100 fő érdeklődő el is jött.

A fiatalok szolgálatát megáldotta az Úr, énekek, bizonyágtételek hangzottak el. A szolgálat végeztével az imaházba invitálták volna a komoly érdeklődőket, de az ők nem tudták erre magukat rászánni.

Egy hónappal később az Előretolt helyőrség elnevezésű evangélizációs csoport járta a Tápió mentét. Tanyasi evangélizációt is tartottak a nagy kiterjedésű káti tanyavilágban. Az itt élő emberek nyitottabbak voltak az Úr iránt, azóta az állandó összejöveteleket is látogatják.

Tápiószentmártonban a főtéren tartották az evangélizációt igen sok érdeklődő előtt. Az arra járó buszok megálltak néhány percre, az autókból kiszálltak az emberek hallgatni, amit még talán nem hallottak, látni a fiatalokat, akik ragyogó arccal tesznek bizonyágot Urukról. Az akkori tanácselnök kérte a szervezőket, hogy imádkozzanak az egész bűnös faluért. Azóta már jár egy család a gyülekezetbe, akik a főtéren hallottak Jézus Krisztusról. A decemberben bemerítkezettek közül az egyik testvér is ennek a szolgálatnak gyümölcse.

A gyülekezeten belül is megindult valami tenni vágyás, szolgálni akarás az emberekért. Ezt a megújulást szeretnék megőrizni a testvérek. A Tápiómente többi gyülekezetével missziós kapcsolatba kerülni és maradni, ez az, amit Jézus Krisztus előtt hordoznak. A gyermek és ifjúsági misszió kiépítése, felfejlesztése is imatárgyuk. Az Úr áldja meg Őket egyre gazdagodó szolgálattal és bőséges aratással!

PÉCS • Vadon Gyula

Az 1990. évi hálaadó nap (november 11-e) egy új fejezet kezdetét jelentette a pécsi gyülekezet életében. A hála szavai csendültek ki az új templom nagytermében felhangzó imádságokból.

Öt és fél év telt el az alapkövetétele óta. Az építkezés éve alatt hol a pénz volt kevés, hol a lelkesedés, néha csak a hit vitte a munkát, máskor pedig együtt örültünk egy komolyabb összefogás eredményének.

Közben csodáltuk a közöttünk élő id. Szomor Imre testvért, aki fiatalokat megszegényítő

munkatempójával és az idősök megfontolt tanácsaival valóban Isten áldása volt a gyülekezet életében. Nagy örömet jelentett, hogy a hálaadó nappal egybekötött részleges megnyitón ő is részt vett és szolgált közöttünk, mert betegsége miatt már egy ideje nem él Pécsen.

A vendégprédikátorok Gyánó László és Chernel András testvérek voltak, de a meghívott különböző felekezetek lelkipásztorai is köszöntötték az ünneplő gyülekezetet. A körzetből is sokan eljöttek, sőt a szomszédok is megtiszteltek jelenlétükkel. Zene- és énekszolgálatokkal a kecei testvérek és a pécsi fiatalok örvendeztették a jelenlévőket. Ahogy ez ilyenkor lenni szokott, a gazdag program miatt az időzavar természetes volt. Az új templom valamennyi funkciója megméretett ez alkalommal, mert ülőhelyet kezdéskor már nem lehetett találni és a szeretetvendégség gyakorlására is adódott lehetőség.

Istentiszteleti alkalmait ettől kezdve az új templomban tartja a gyülekezet. Persze ez nem azt jelenti, hogy minden készen van. Maga az épület, a lelkészlakás még sok tennivalót hagyott az új évre is.

A gyülekezet is új feladatok előtt áll mind lelki mind fizikális dolgok tekintetében. Ki kell használnunk a változás adta lehetőségeket, és akiket elértünk Isten Igéjével, azokat meghívhatjuk az új templomba is. Nagy szükség lenne egy függetlenített lelkipásztorra, aki a megsokasodott lelki munkát teljes időben végezné.

Bőven vannak még anyagi és egyéb dologi jellegű teendőink, mégis újból és újból hálára indít már az épület látványa is. „Mindaddig megsegített minket az Úr...” mondhatjuk Sámuellel együtt. Őbenne bízunk, mert gondoskodása változatlan és hisszük, hogy lelkiekben is megerősít. Hála az Úrnak, hogy az új templom bemelegítő medencéjét is ki kell próbálnunk a közeljövőben. Kívánságunk az, hogy Isten sokszorozza meg bemelegítési ünnepeinket. Istené a hála a gyülekezethez tartozó körzetért is, ahol a lelki munkát Weigert Mihály testvér végzi, aki közben még körünkben is besegít a szolgálatba. Az ő munkálkodásáról és körzetünk életéről külön számolunk be.

{k1991116}

Új fejezet kezdődik Pécsen „Bőven vannak még anyagi és egyéb dologi jellegű teendőink”

SZÉKESFEHÉRVÁR • Bozsóky Ferenc

Minden közösségnek elsőrendű feladata, hogy megtalálja a módját és lehetőségét a gyakorlati szeretetszolgálatnak, a szegények és elesettek felé.

Az alap gondolatot Jézus örökérvényű szavaiból tudhatjuk meg, mely így hangzik: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” A Biblia lapjain azt is olvashatjuk, hogy szegények mindenkor lesznek, tehát el nem fogynak. Az elmúlt négy évtizedben mindig azt hallottuk, hogy a mi országunkban nincsenek szegények, pedig de sokan voltak és vannak ma is közöttünk, akik rászorulnak segítségünkre.

Külön öröm volt számunkra, hogy Székesfehérvár polgármestere, Balsay István az ünnepek előtti napokban összehívta a különböző nagy és kis egyházak képviselőit, kérve a megjelenteket, hogy minden egyház vállaljon egy-két intézményt, ahol a szeretetszolgálat mellett az evangélium gyógyító, vigasztaló, bátorító szavait is hirdeti. Közösségünk örömmel tett eleget e kérésnek. A székesfehérvári testvérek erre a célra több, mint 10.000 forintot gyűjtöttek össze, és ebből mintegy 100 személy részére készítettek édességcsomagot.

Szolgálatunkat a Gyermek és Ifjúságvédő Intézet Nevelő Otthonában kezdtük el, ahol nagy örömmel fogadtak bennünket. Először a karácsonyi evangéliummal foglalkoztam, majd gyülekezetünk ifjúsága zenével szolgált a hálás, mintegy 50 főnyi hallgatóságnak. Nagy öröm volt megtapasztalni itt is azt a felszabadultságot és szeretetet, amelyet Jézus születésének híre hozott erre a földre. Ezután csomagot osztottunk mindenki részére, majd bibliai video film vetítésével tettük az estét kellemessé számukra.

Ezen a napon a városunkban lévő egyik szociális otthonban is látogatást tettünk, hirdetve az idős embereknek a mennyei örömeiket, hogy a Megváltó, Szabadító az idősök részére is

megszületett. Búcsúzáskor mind a két helyen kérték további látogatásunkat.

Végül a hajléktalanok otthonába mentünk otthoni, karácsonyi illatokat árasztó meleg ételekkel, amit az ottlakók örömmel, jóízűen fogyasztottak el. Ezután csomagosztásra, majd a karácsonyi evangélium hirdetésére került sor, amelyet meglepően nagy érdeklődéssel hallgattak. Persze voltak közöttük akik már előzőleg „felöntöttek a garatra”, de őket társaik intették csendre. Különösen felkeltette figyelmüket, amikor hirdettem nekik, hogy Jézus is hajléktalan volt, de Ő ezt önként, szeretetből vállalta és így együtt tud érezni a szenvedőkkel, az elhagyottakkal, hiszen Ő a bűnösök barátja. Befejezésül együtt énekeltünk karácsonyi énekeket. S hogy ezen szeretetszolgálatunk sem volt hiábavaló, bizonyítja, hogy többen közülük rendszeresen jönnek imaházunkban és komoly vágyakozás van bennük életük megváltoztatására.

Nagyon szükséges, hogy mi, akik Krisztus evangéliumának hirdetését tűztük zászlónkra, a szeretetszolgálatot mindenki felé gyakoroljuk.

PAKS

1991. január 27-én Durkó Albert testvér lelkipásztorra történő avatására gyűlt össze a paksi gyülekezet és a népes rokonság. A képen Korvin János testvér adja át a gyülekezet bibliáját az új pásztornak.

{k1991117}

HITE VALÓRA VÁLT • Sanda József, Kiskőrös

Hegedűs Mihályné lánya úgy érezte, hogy a szokott időpontnál egy nappal hamarabb le kell utaznia édesanyjához. Amikor belépett, a konyhában tűz égett, rajta étel melegedett. Édesanyja azonban már nem élt. 87 éves volt. Testvérnőnk elkészülten, békében távozott az Úrhoz. 1939 óta lakott Rédén, és mint a gyülekezet tagja példaadóan élt. Halála előtt két héttel mesélte másik lányának, hogy látomásában gyönyörű udvart látott. „Tudom, nemsokára én is odamehetek.” Hite valóra vált.

Az 1990. november 10-i végső búcsúnál Németh József lelkipásztor testvér köszöntötte a gyászoló családot és ismerősöket, majd Faludi József evangélikus lelkipásztor („mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk Isten ítélőszéke előtt”) és Pataky Albert lelkipásztor testvér – aki felhívott a kegyelem elfogadására – szóltak az Ige alapján.

GYÓGYULÁS JÉZUS SEBEIBEN • Bozsóky Ferencné

Örömmel szeretnék bizonyosságot tenni, hogy az Úr Jézus oldalán nemcsak az igazi boldogságot találtam meg, hanem ima által halálos betegségekből nyertem gyógyulást. Most a legutóbbit szeretném elmondani.

Évekkel ezelőtt szívinfarktust kaptam. Amikor nagy gyorsasággal kórházba vittek, a lét és nemlét határán úgy éreztem, elérkezett földi életem vége. Azonban az Úrnál nem így volt elrendezve. Bár sokáig kórházban voltam, de egy idő után mégis hazamehettem. A szívproblémák azonban továbbra is fennálltak. Nem dolgozhattam tovább, leszázalékoltak. A szívműtétet is kilátásba helyezték. Állandó orvosi kezelés alatt álltam, nagy mennyiségben szedtem az erős szív gyógyszereket, azonkívül speciális szívkórházakban töltöttem gyakran heteket, hónapokat. A sok orvosság epémre, májamra rossz hatással volt és egészségi problémáim ezáltal csak szaporodtak. Egy-egy időváltozás alatt szinte nem tudtam ágyamat elhagyni a nagy-nagy gyengeség miatt. Így teltek a hónapok és évek.

Nyomorúságomat még fokozta, hogy közben szegletes alakú vesekövem lett, igen fájdalmas görcsöket okozva. Formája miatt állandóan elzáródást okozott. Az orvos alighogy elment, már újra hívni kellett. A gyakori elzáródás leállította a veseműködést, így aztán ingajáratban voltunk otthonunk és a kórház között, ahol újabb fájdalmakat kellett kiállnom a beavatkozás alatt, amely csak átmeneti javulást hozott. A legegyszerűbb megoldás az lett volna, ha

megoperálják a vesémet, de szívbetegségem miatt erre nem kerülhetett sor. Így ment ez közel egy évig.

1984 május elején állapotom válságosra fordult. Magas lázam nem akart lemenni, a vesegörcsök szinte állandó gúzsba kötöttek. Újra kórházba kellett volna befeküdnöm, de nem mentem. Én nem azért szoktam imádkozni, hogy az Úr Jézus feltétlenül gyógyítson meg, hanem inkább hogy készítsen el a velem való találkozásra. Legyen segítségemre, hogy bár testem a szenvedések béklyói szorítják, de lelkem hadd kerüljön Hozzá közelebb. Azon a májusi napon azonban halálosan belefáradtam a szenvedésbe. Mint gyermek az édesanyjához, úgy mentem én is drága Megváltóm elé, így imádkozva: „Úr Jézus! Te, Aki egyetlen szavaddal teremtetted ezt az egész világmindenséget, Aki, amikor a földön jártál, meggyógyítottad a betegeket, Neked van hatalmad engem is meggyógyítani. De ha nem tennéd, akkor kérek vedd magadhoz az én lelkemet, mert én a mai naptól fogva egyetlen szív, egyetlen vese-gyógyszert nem veszek be. Ma imaóra van, én elmegyek, megkérem testvéreimet, imádkozzanak érttem, Te pedig cselekedjél úgy, ahogy jónak látod!”

Így is történt. Görnyedt állapotban elvonszoltam magam a gyülekezetbe és az értem történt imádkozás után jobban lettem. Hazamentünk és azzal a boldog reménnyel feküdtem le, hogy végre fájdalommentes, nyugodt éjszakám lesz. Alig tettem azonban a párnára a fejem, kezdődött minden előlről. Felment a lázam közel 40 fokra, a nagy görcsök miatt szinte a földön fetrengtem, össze-vissza verő szívem pedig a közeli halált sejtette velem. Férfjem kért, menjek a kórházba, hiszen a szeme előtt halok meg, de erre a válaszom: Vagy a menny, vagy a gyógyulás Jézus által. Szavakkal nem lehet kifejezni, hogy hajnali 3 óráig a szenvedések milyen széles skáláját jártam meg. Akkor szinte eszméletlenül estem az ágyba. Utolsó gondolatom az volt, hogy én ezen a földön már nem fogok felébredni.

Szerető Megváltóm azonban másképpen gondolta! 1984. május 8-án ragyogó, napsütéses reggelre ébredtem, semmi fájdalmat nem érezve. Először nem is tudtam, hogy a földön, vagy a mennyben vagyok-e? Mikor tudatosult bennem, hogy mi történt, térdeimre roskadtam és amire az én emberi nyelvem képtelen lett volna, a bennem lévő drága Szentlélek segítségemre sietett, hogy kimondhatatlan fohászokkal köszönjem meg drága Gyógyítóm hatalmas cselekedetét. Utána kinyitottam a Bibliámat, ahol a következő szavak ragyogtak felém: „Ez a szegény kiáltott, és az Úr meghallgatta, minden bajából kimentette őt!” (Zsolt 34,7) Kint a természetet a májusi tavaszi napfény, az én szívemet pedig a mennyei napsugár árasztotta el. Ennek 6 éve már! Azóta egyetlen szív, egyetlen vese-gyógyszert nem vettem be. Az Úr Jézus kés nélkül megoperált. Az orvosok nem engedélyezték a legkisebb távolság megtételét sem, én pedig azóta ezer kilométereket vezettem a gépkocsit, többször átrepültem az óceánokat és boldog örömmel teszek bizonyosságot ma is élő, gyógyító Jézusunkról. Úgy van ez, mintha valaki egy rossz autót a szervizbe visz, ott kijavítják ugyan a hibákat, de azzal nem lesz új az autó. Az orvosok is megtesznek mindent, amit csak tudnak. Javítgatják beteg szervezetünket, de újjá csak a drága égi orvos kezelése nyomán lehetünk.

Kedves szenvedő Testvéreim! Jöjj Te is hittel ehhez a drága Orvoshoz, és meg fogod tapasztalni segítő, gyógyító hatalmát!

SÜLYSÁPI ESTÉK • Balogh Sándor

A hívők körében népszerűek a bibliai témájú, rövid és gyakorlatias tanfolyamok, szemináriumok. Az országos jellegűek mellett előtérbe kerültek a kisebb helyi gyülekezetek által szervezett előadások, bibliaórák. Egy ilyen alkalomnak adott otthont a Súlysápi Pünkösdi Gyülekezet múlt év november 5–6–7-én este. Az előadó Volkhard Spitzer németországi lelképásztor testvér volt. Előadásainak témája a gyülekezet növekedése volt.

Az első estén a céltudatos misszióról és konkrét missziói célokról volt szó. Volkhard testvér kifejtette, hogy a dicsőségesnek hitt (pünkösdi) múltba való belefelejtkezés helyett meg kell látnia ma feladatát, amelynek elvégzéséhez az általában vett istenhitnél többre van szükség.

A második estén hallottunk arról, hogy minden munka, misszió egy álommal, látással, avagy meglátással kezdődik. A gyakorlati megvalósításokat mi általában emberi, földi módon kezdenénk: milyen lehetőségünk van?, van-e pénzünk rá? stb.

Az utolsó alkalommal elhangzottak címének ez adható: nyelvhasználat a misszióban. Tudni megszólítani az embereket a saját nyelvükön (pünkösöd csodája); tudni megszólítani a gyermekeket, tizenéveseket, az értelmiségit, a munkásembereket, stb. – ez a misszió munkának egyik alapfeltétele. (A témához kapcsolódó riport a „Az újat már nem lehet föltartóztatni” cím alatt olvasható.)

GONDOLKODÓ

Az igazság kereséséről és hirdetéséről • Tfirst Ernő

„Micsoda az igazság?” tűnődött el Pilátus, miután meghallgatta Jézust. Nehéz döntés előtt állt. A zsidók elővezettek egy embert, akit Mózes törvényére hivatkozva halálra akartak ítélni. Arról meggyőződött, hogy a vádlott tanítása nem mond ellent a római törvényeknek, a zsidók vallási ügyeitől pedig láthatóan távol akarta magát tartani. Szíve szerint elengedte volna, de nem akarván a néppel szembeállni, végül mégis kiadta nekik, hogy megfeszítsék. Amikor felajánlotta Jézus szabadon bocsátását Barabbás ellenében, jól tudta, hogy a nép akaratának semmi köze nincs az igazsághoz. Ítéletét a főpapok által fanatizált tömeg pillanatnyi hangulata döntötte el. Szerencsére nekünk nem kell életek fölött ítélni, de Pilátus kérdését gyakran feltesszük mi is. Vallási, erkölcsi, politikai, tudományos és filozófiai eszmék szószólói csapnak össze körülöttünk, és egymással ellentétes nézetekről is olyan meggyőzően tudnak beszélni, hogy tényleg nehéz eldönteni, kinek van igaza. Mindenki úgy érzi, hogy tudatában van valamilyen igazságnak, ami elkerülhetlenné tesz bizonyos ütközéseket. Ezek az ütközések történhetnek akár egy gyülekezeten belül, a padosrok között, a szószéken vagy egy folyóiratban is. Ezek után önkéntelenül adódik a kérdés: Kiknek hihetünk, kikről mondja Jézus, hogy „mindaz aki az igazságból való, hallgat az én szómra”?

Először azt kell leszögezni, hogy itt Jézus nem azokról beszél, akik azt hiszik, hogy belőlük való az igazság. Visszatetszést keltenek az olyanok, akik annyira hangosan és magabiztosan védik meg a maguk igazságát, hogy az már gyanús. Mintha egy belső bizonytalanság, vagy a valódi igazságtól való félelem külső ellensúlya lenne ez a viselkedés. A magabiztosság önmagában nem jelzi az igazságot. Mindenki tapasztalhatta, hogy egy csendes elmélkedés, bibliaolvasás vagy bűnbánat sokkal közelebb vitte az igazsághoz, mint egy hangos vita. Ilyenkor értheti meg az ember igazán, amit Jézus mondott: „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytalansággal az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.”

Azokat, akik az igazságból valók, közvetett jelek alapján ismerhetjük fel. Igazságuk nem tolaikodó, nem tart igényt egyeduralomra. Szavaikat cselekedeteik hitelesítik. Embertársaik szeretetet és tiszteletet éreznek irántuk, bármikor bizalommal és őszintén lehet hozzájuk fordulni. Lehetetlen nem észrevenni jelenlétüket, még akkor is, ha a külvilág zaja mindent elnyom. Viszonyuk az igazsághoz csakis az alázat lehet. Nem tekintik azt tulajdonuknak, a másik ember igazságát legalább annyira komolyan veszik és meggondolják, mint embertársuk.

Ránk, hívőkre, Jézus az evangélium igazságának hirdetését bízta. Van azonban valami, amit munkánk közben nem szabad elfelejtenünk. Mint Pál apostol is figyelmeztet a szeretet himnuszában, rész szerint való bennünk minden ismeret. Sohasem hihetjük magunkról, hogy akárcsak a hit dolgaiban a teljes igazság birtokában lennénk. Gyakran követjük el azt: a hibát, hogy hitetlenekkel való beszélgetéseinket ezen teljes igazság pozíciójából folytatjuk. Ezzel

nemcsak, hogy nem tekintjük partnernek társunkat, de még el is riaszthatjuk magunktól. Úgy hiszem, közelebb járunk az igazság hirdetéséhez, ha őszintén elmondjuk, hogy mi az, amit megértettünk és megtapasztaltunk az Igéből, és ebből mi változtatta meg az életünket. Nem zárhatjuk ki, hogy egy hitetlen szavaiból is tanulhatunk, akár a hit dolgaiban is. Sohasem tudhatjuk, hogy abban, akit mi hitetlennek tartunk, nem lakozik-e olyan hit, mint a kananeai asszonyban vagy a kapernaumi századosban.

„Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere.” Mi se akarjunk nagyobbak lenni a mi Mesterünknél. Nagyon megszegyenítő, mikor erre éppen egy hitetlennek kell figyelmeztetni bennünket.

Az igazsághoz való alázatnak kell vezetnie a keresztény hit és más nézetek kapcsolatának megítélésében is. Szünni nem akaró viták voltak mindig, és vannak most is például a vallás és a természettudományok között. A probléma abból adódik, hogy amíg a vallás a kinyilatkoztatást, addig a természettudományok a tapasztalatot tartják felülbíráhatatlannak, és ha a kettő ellentmondani látszik egymásnak, az elkerülhetetlenül a követők összecsapásához vezet. Ha keresnek, bőven találhatnak olyan eseteket a történelemben, amit joggal egymás szemére vehetnek. Ismeretes, hogy a középkorban, amikor az egyház komoly politikai hatalommal rendelkezett, sok tudósnak kellett szenvedni azokért a tanokért, amiket a mai egyház már elismer.

Vannak olyan történetek is, amelyekben a természettudomány ment túl messzire. Annak idején sok beszámoló szólt arról, hogy egyesek köveket láttak aláhullani az égből, és e kövek közül többet megőriztek templomokban, kolostorokban. A tizennyolcadik században sok tudós alaptalan babonának minősítette ezeket a leírásokat, sőt Franciaországban felszólították a kolostorokat, hogy dobják ki e köveket. Aztán, amikor magát Párizst is elérte egy meteorraj, kénytelenek voltak megváltoztatni a véleményüket.

Kétségtelen, hogy történtek ilyen esetek is, de ezeknek a történeteknek a felhánytorgatása manapság már nem vezet sehová. Akik csak az ellentéteket látják, azok éppen azt nem veszik figyelembe, hogy mind a két oldal követői között vannak sokan, akik alázattal viszonyulnak az igazsághoz, elismerik saját ismereteik hiányosságait, és tiszteletet éreznek a másik oldal művelői által feltárt igazság iránt. Csak az ilyen emberek képesek arra, hogy a kinyilatkoztatást és a tapasztalatokat – ha lehet – megbékítsék egymással.

Térjünk most vissza a bevezetőben fölített kérdésre. Hogy mi a valódi igazság, azt nagyon nehéz megválaszolni. A hegyi beszédben úgy olvassuk, hogy „boldogok, akik éheznek és szomjúhozak az igazságot: mert ők megelégtettek”. Valóban, a teljes igazságot csak úgy tudjuk megközelíteni, ha az igazság utáni vágyunk nem önigazolásból, hanem a rá való éhségből és szomjúságból fakad.

A fejlődés hasznáról • Kovács Zoltán

A tudományos-technikai fejlődésről elterjedt tévhitek egyike az, hogy segítségével az emberek élete jobbá, boldogabbá válik. Valóban nagyszerű dolog élvezni a fejlődés nyújtotta új lehetőségeket, azt, hogy pár óra alatt átrepülhetünk az óceánon, műholdas tv-adásokat nézhetünk, és a világ bármely pontján élő ismerőseinket felhívhatjuk telefonon. Mégsem mondhatjuk, hogy e csodálatos találmányok által az emberek boldogabbá váltak volna. Az emberi élet Isten nélkül üres, sivár, és ezen nem segít a fejlődés kínálta hajsza. Régen az embereknek több szabadideje volt, jobban ráértek önmagukról gondolkodni, és ennek révén Isten felé is nyitottabbak voltak.

Vegyünk egy egyszerű példát! Régen egy 300 km-es út megtételéhez kb. egy hétre volt szükség. Az utasnak volt is ennyi ideje az utazásra, s ha egy nappal később ért célba, akkor sem volt különösebb baj. Ma ugyanezt a távolságot 3 óra alatt megtegyük autóval vagy vonaton, de a szorosabb időbeosztás miatt már fél óra késés is bajt okozhat (pl. nem érünk oda

a megbeszélte időre). Régen egy hét állt rendelkezésre erre az útra, most csak három óra, tehát hiába ér oda valaki egy héttel hamarabb, időt nem nyert, mert nem lett több szabadideje. Sőt, most kevésbé ér rá, mint ezelőtt, mert régen késhetett akár egy napot is, de most nem késhet még egy fél órát sem. A fejlődés e tekintetben nem érte el célját: hiába lett gyorsabb a közlekedés, az embereknek nem lett több szabadidejük.

Ugyanígy van a számítógépek alkalmazásával is. Hiába végzi el valaki a munkáját a számítógép segítségével háromszor olyan gyorsan, mint eddig, attól még a munkaideje nem csökken a harmadára. Az erősödő gazdasági versenyben kötelező a számítógépek alkalmazása, s az van előnyben, akinek gyorsabbak a számítógépei, vagyis egységnyi idő alatt több munkát tud elvégezni.

Ebben van a fejlődés átka: segítségével a munkát nem csak könnyebben és gyorsabban lehet elvégezni, hanem a feladatok annyira megsokszorozódnak, hogy szükséges is gyorsabban és egyre gyorsabban dolgozni. E ponton a fejlődés már nem az emberért van, hanem az ember annak rabjává válik, mert a fejlesztés kötelezővé lett, és azt többé már nem lehet abbahagyni. Aki nem fejleszti termelési technológiáját, az szükségszerűen lemarad a gazdasági versenyben. A fejlődés szükséges rosszá vált, az ember kénytelen fejleszteni a technikáját a pusztá megélhetésért.

Az. orvostudomány – bár sok betegséget legyőzött – sem tud igazán segíteni az emberiségen. Az emberek ma is meghalnak, csak más betegségekben, vagy éppen közlekedési balesetben.

Igen gyakran az orvosok csak a halál előtti szenvedés idejét tudják meghosszabbítani.

Ejtsünk még szót a fegyverkezésről! Talán ez az egyetlen területe a technikai fejlődésnek, amelyért – a legtöbb ember véleménye szerint – kár volt, hiszen kinek jobb az, hogy a fegyverek egyre hatékonyabbak, sőt már az egész Föld elpusztítása sem jelent „problémát”?! Mégis, a fejlődési kényszer miatt nem lehet abbahagyni az egyre jobb fegyverek kifejlesztését. Bár senkinek sincs szüksége rájuk, mégis állandóan fejleszteni kell a fegyvereket nehogy valamelyik ország előnyre tegyen szert, és erősebb hadserege révén megtámadja a gyengébbet. Ördögi kör: nem kell a fejlődés, de ennek ellenére muszáj csinálni!

A fejlődés a modern kor egyik bálványja. Rengeteg ember hisz benne, hogy azáltal nyer az élete értelmet, ha tesz valamit az emberiség fejlődéséért. Sokan egész életükben e célért dolgoznak. Pedig „mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?” (Mt 16,26). Így járnak azok is, akik a fejlődésért élnek: sok új lehetőséget nyernek ugyan, de a lelküket elvesztik, mert nem érnek rá Istennel foglalkozni. Még ha hasznos volna is a fejlődés, akkor is lenne negatív vonzata az, hogy hamis illúziókat ébreszt az emberekben az Isten nélküli megoldás lehetőségéről. Mint láttuk, még az is kétségbe vonható, hogy önmagában hasznos-e a fejlődés. Jobb nem lett általa az emberi élet, csak hajszoltabb. Az egésznek egy célja van, hogy ne érjünk rá Istennel foglalkozni. Ez leginkább a sok új szórakozási lehetőségben látszik meg, hiszen senkin sem segít az, hogy bűnügyi filmeket nézhet, csak az idejét rabolja el.

Mi tudjuk, hogy egyetlen célja és értelme van életünknek: Jézus Krisztus és a Vele való járás a legkisebb dolgoktól a legnagyobbakig. Álljunk meg hát e rohanó világ forgatagában, és minden nap szánjunk időt Urunk megismerésére és a Néki való szolgálatra!

Nem baj, ha lemaradunk valamiről a világban, a fő az, hogy Őt és Vele együtt az életet megnyerjük!

(Felhívjuk az érdeklődők figyelmét, hogy a természettudomány és a keresztény hit kapcsolatáról közöl színvonalas tanulmányokat a Confessio folyóirat 1990/3. száma – Szerk.)

KÖNYVAJÁNLAT

Könyvajánlat • *Libor Zsolt*

%Örömmel tájékoztatjuk a Testvéreket a Központi Könyvesboltunk újdonságairól, néhány könyvről rövid tájékoztatót adva. (A könyvek megrendelhetők utánvétellel a 1143 Budapest, Gizella u. 37. sz. alatt; tel: 251–6987).

Új fordítású Biblia

A protestáns Biblia revideált változata 1990 őszén készült, hagyományos (Károli) versbeosztással. A Biblia térképeket is tartalmaz. Ára: 270 Ft.

Bibliai memóriajáték

A már általánosan ismert memóriajátékhoz hasonlóan bibliai szimbólumokkal és igékkel készült ez a játék. 50 pár szimbólumot és igét tartalmaz, amivel egyszerre akár 20–30 gyermek is hasznosan játszhat. Ára: 190 Ft.

Paul Yonggi Cho: Ima, kulcs az ébredéshez

{k1991118}

Paul Yonggi Cho, aki buddhista neveltetést kapott, megismerte és elfogadta Jézus Krisztus kegyelmét. A negyedik dimenzió c. könyve után, most ehhez hasonló tartalommal, áldásokban gazdag életet tár elénk. Tanulmányában az imaélet áldásait mutatja be és olyan kérdésekre válaszol, mint: miért imádkozunk?, hogyan imádkozzunk?, mikor imádkozzunk?, de foglalkozik azzal is, hogy mi a kapcsolat az ima és a böjt között, miért növeli az ima hatását a böjt, mit ér el az ima, milyen szerepet tölt be a Szentlélek az imában és az imaformákra is kitér. Ez a könyv sok gyakorlati tapasztalatot, tanácsot tartalmaz és nagy segítséget nyújt az ébredés kulcsának megtalálásához. Ára: 59 Ft.

Frank E. Peretti: Ez élet sötétsége

{k1991119}

Ef 6,12 igevers az alapja ennek a regénynek, ami a Biblia üzenetével összhangban mutatja be azt a világot, amiről sokáig nem tudtunk, nem akartunk tudni. A bennünket körülvevő szellemi világ, a démonok és az angyalok harca valóság, ez a harc pedig körülöttünk zajlik. Isten minden fegyverzetét felvéve mindnyájan beléphetünk ebbe a harcba. Ez a könyv is arra figyelmeztet és bátorít bennünket, hogy legyünk világító fények a sötétségben. Ára: 175 Ft.

Tudja már, hogy kicsoda Isten?

{k1991120}

A dr. Komesz Mátyás által írt kis könyv néhány mélyen elgondolkoztató kérdés válaszadásán keresztül próbálja meg Isten megfoghatatlannak tűnő személyét közelebb hozni. Például:

„Hogyan engedheti meg Isten, hogy bajok történjenek?”

„Hogyan élhetünk Istennel?”

„Mi lehet a következménye, ha valaki Istennel bensőséges kapcsolatban él?”

Ez a könyv azok számára is választ ad, akiktől már sokszor kérdezték: „Ki az az Isten, akiben Te hiszel?” A missziómunkában dolgozók is haszonnal forgathatják. Ára: 24.90 Ft.

Dr. Almási Tibor: Az Újszövetség világa

{k1991121}

A Bibliát olvasó és ismerő emberek számára kitűnően használható ez a könyv, amely földrajzi, politikai, gazdasági és vallási kérdésekről szól. Tulajdonképpen az evangéliumok magyarázata, helytörténeti kiegészítésekkel. Nyelvezete egyszerű, a laikus ember számára is

érthető, így a Bibliával még csak ismerkedőknek is ajánljuk. Ára: 98 Ft.

Gulyás József: Akiket én szeretek

{k1991122}

A dokumentumokat tartalmazó, elbeszélő jellegű könyv egy megdöbbentő hajdúsági történetet tár elénk. Egy jómódú család sok-sok munkája közben elhanyagolja az Istennel való kapcsolatot, ezért Isten keményen beleszól az életükbe. A figyelmeztetés eléri célját, rádöbbennek mulasztásukra és visszatérnek Istenhez. A könyv eredeti képeket is tartalmaz. Ára: 98 Ft.

Hedi Tanner: Több, mint kaland

{k1991123}

Ernst Tanner afrikai utazásai során kap elhívást, hogy az elérhetetlen törzsek és népek közé is eljuthasson az evangélium. Ez a könyv valóban több, mint egy kaland leírása, hiszen Isten cselekvő munkáját ismerhetjük meg általa. Különös körülmények és helyzetek közepette ismerik meg a fekete Afrika civilizációtól elzárt bennszülöttei Jézus szeretetét. Ára: 149 Ft.

Lukátsi Vilma: Élő kövek

{k1991124}

Dr. Kiss Ferenc orvosprofesszor dokumentum jellegű életrajza. „...ti magatok is, mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amely kedvesek Istennek Jézus Krisztus által” (1Pét 2,5) Lukátsi Vilma „dokumentumregénye” bemutatja Kiss Ferenc életének azokat az eseményeit, amelyek megtörténtek a háborús időkben. A könyv a professzor igehirdetéseinek lényegét is tartalmazza. Ára: 90 Ft.

Naftali Kraus: Az ősi forrás

{k1991125}

Naftali Kraus könyve két részből áll:

1. Mózes öt könyvének magyarázata.
2. Az atyák bölcs tanításai.

A zsidó Szentírás első részének, Mózes öt könyvének, a Talmud, a Midrások valamint a klasszikus és modern kommentárok művein alapuló magyarázata, mely az elmúlt 100 évben nem jelent meg Magyarországon. A szerző népszerű nyelven, a zsidó hagyomány különböző oldalairól mutatja be az 52 részre felosztott heti szakaszokat, melyeket szombatoként olvasnak el a zsinagógában. Mózes öt könyve a zsidóság őstörténetének leírása, a törvények tárháza, és a zsidó hagyományok forrása. Ára: 302 Ft.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

A szerkesztőség támogatókat keres az Élő Vízzel c. lap számára!

Mindazon Olvasóinkat, Testvéreket, akik a lap eddigi számaival elégedetlenek (vagy éppen elégedettek) voltak, de szeretnék, hogy ezentúl jobban tájékozottak legyen tartalmasabb, miközben olvasótábora bővül, hogy a misszió munkában segítségül, megjelenésében pedig tetszetősebb legyen, kérjük, támogassa adományával az Élő Víz-et. Tudjuk, hogy e célok eléréséhez nem csupán pénz kell, de szeretnénk, ha az állandóan növekvő költségek ellenére a lap minden érdeklődő számára megfizethető áron lenne kapható.

Felhívjuk a figyelmet, hogy az adomány összegével az adományozó éves adóalapja

csökkenthető.

Címünk: Élő Víz szerkesztősége 1143 Budapest, Gizella u. 37.

Számlaszámunk: Budapest, XIV. ker. OTP 21898141 53 6741–2

Impresszum

Főszerkesztő: MAKOVEI JÁNOS

Szerkesztő: D. NAGY ANDRÁS

Szerkesztő Bizottság: PÁNCZÉL JÁNOS, PEREI MÁRTA, TELEGDI JÓZSEF

Borítóterv: LEBADA OVIDIU-TIHAMÉR

Tördelőszerkesztő: DÉNES FERENC

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella u. 37. Telefon: 251-6987

Felelős kiadó: TÓTH LÁSZLÓ üv. elnök

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Lénárt Ferenc

– És kioktatta a fiatal gyülekezeti tagokat arra, hogy tegyenek valamit az Úrért? – kérdezték az agg lelkipásztort a seminaristák.

– Nem! – válaszolta habozás nélkül az agg: Meglepődve néztek rá...

Az agg lelkipásztor meglepő válaszát a vízszintes 1. és a függőleges 1. sorokban olvashatjuk. {k1991126}

VÍZSZINTES: 1. A válasz első része (zárt betűk: T, Ő, M) folytatás a függőleges 1. sorban

14. Összejövetel a zsidóknál, amelyen az Ószövetséget felolvassák és magyarázzák. E szó azt a helyet jelenti, ahol mindez történik. **15.** Liechtenstein pénzneme **16.** Templomáról híres vas megyei község **17.** Hóseás próféta feleségét hívták így **19.** A kén és a szelén vegyjele **20.** A Balaton jege teszi olvadás idején **22.** Bosszant **23.** Páratlan pata! **24.** Budapest melletti város lakói **26.** Névelős vízi állat **27.** A fordítottja: értesülés **28.** Jerikói parázna nő, aki elrejtett két izraelita kémet **30.** Forma **32.** Román autójelzés **33.** T. N. Y. **34.** Ebből a szükségleti cikkből Pál apostol sokat készíthetett **37.** Amálek királya, akit Sámuel próféta darabokra vágott **39.**

Kamionok jelzése **41.** Népszerű komika (Lenke) **43.** Észak-magyarországi folyó **44.** Helység Júdeában, Betlehem és Tékoa között (2Krón 11) **46.** Ellenséggel, vagy gonosztevővel szemben olyan magatartást tanúsít, melynek során eltekint a büntetés kiszabásától **48.** Autóval elüt **50.** Női név **51.** Ramazuri **53.** ... királya (Lalo opera címe) **54.** Kibeszélni **56.** Névtű **58.** Ciprusi és osztrák autók jelzése **59.** Ezer néma! **60.** Félig mond! **61.** Oktatási intézmény a szebbik nem részére **65.** Madárfajta **67.** Személyre vonatkozó kérdés lehet **68.** Illemszabályt nem ismerő: durván szemtelen **70.** Beteges lopási hajlam **71.** Mutatónévmás

FÜGGŐLEGES: 1. A furcsa válasz második, befejező része (zárt betűk: Ú, E) **2.** Eres! **3.**

Szauz-Arábia fővárosa **4.** Safira férje **5.** ... Ridge **6.** Egyik súlyegységünk rövidítése **7.** Rómaiak viselték e ruhadarabot **8.** A régi római piacot nevezték így **9.** Orosz női név **10.** Földrész **11.** Mister, rövidítve **12.** Kosár **13.** Ihlet **18.** Egyenlő volt – ismert idegen kifejezéssel **21.** Vezetés **22.** Rövidített harcokcsi! **25.** Mózes e hegyről mondott átkot **29.** Rebellió **31.** Mezőgazdasági eszköz **35.** ... et moi **36.** Foggal tépne **38.** Vendég – oroszul **40.** Áram igéje lehet **42.** Abból a városból való, ahol Jézus egy ifjút feltámasztott **43.** A lélek lélegzetvétele **45.** Magyar Optikai Művek **47.** Csak 3/5 része bolti! **49.** Zár, lakat – angolul **52.** Ráncigál **55.** Toló **56.** Szavazatgyűjtő láda **57.** Népszerű sportszer-márkanév **59.** Az utolsó

magyar királyné **62.** 3/5 őzláb! **63.** Egyszerű hangszer **64.** Kezembe helyezé **65.** A króm és a jód vegyjele **66.** Ékezethibával: Áron leszármazottja, bíró és főpap Izráelben **69.** -..., -en, -ön

Beküldendő:

vízszintes **1.** és függőleges **1.** sorok.

Beküldési határidő: **1991. március 31.** (Élő Víz, 1143 Budapest, Gizella u. 37.)

A nyertesek közt könyvjutalmat sorsolunk ki!

Az előző számunkban megjelent rejtvény helyes megfejtése:

Vízs. **1.:** SZÁRMAZIK EGY VESSZŐSZÁL ISAI TÖRZSÖKÉBŐL

Függ. **1.:** S GYÖKEREIBŐL EGY VIRÁGSZÁL

Könyvjutalmat nyertek: **Erdei Csaba János** (*Békéscsaba*), **Hajdú Attiláné** (*Várpalota*),

Kusz Istvánné (*Dombóvár*)

{k19911D}